

Post-
MARCH 1980

The Guns of Brixton
When the law
break in
How you gonna go?
Shot down
on the pavement
Or waiting
in death row

You can crush us
You can bruise us
Yes, even shoot us
But Oh -

CLASH

Η ΑΘΗΝΑ ΘΥΜΙΖΕΙ ΒΗΡΥΤΟ: Από ένα παράθυρο του Πολυτεχνείου, μασκοφόροι αναρχικοί κάνουν επίδειξη δυνάμεως προς το κράτος, ανεμίζοντας τις μαύρες παντιέρες τους.

• Οι 17 ημέρες της κατάληψης στο Πολυτεχνείο θα μπορούσαν υπό άλλες συνθήκες να μετρηθούν σαν οι πρώτες δεκαεφτά ημέρες επίσημης ελευθερίας ενός επαγγελματία δολοφόνου. Όμως...

• ...Όμως ήμασταν εμείς, οι καταληψίες του Πολυτεχνείου (και οι όποιοι άλλοι προχώρησαν σε δυναμικές κινητοποιήσεις) που έπρεπε να εξηγήσουμε κάθε μέρα, κάθε ώρα, το τι, το πώς, και το γιατί. Κατάλληλοι μηχανισμοί πρόβαλαν την κατάληψη σαν γεγονός πρωτότυπο, απίθανο, αδικαιολόγητο, προκλητικό, τελικά ύποπτο, για να επιβεβαιώσουν, να αναπαράγουν και να επιβάλλουν σαν νόμιμη τη γενίκευση της αφασίας.

• Όλοι αυτοί μας «ζήτησαν το λόγο»: οι πανεπιστημιακοί ενεργώντας στην πλειοψηφία τους για λογαριασμό της απαλλοτριωμένης από το κεφάλαιο διανοήσης· οι φοιτητές, ενεργώντας για λογαριασμό των κοινωνικών ανισοτήτων· τα λυκόπουλα των κομμάτων (η ΕΦΕΕ) ενεργώντας για λογαριασμό των οικογενειακών διευθυντηρίων του μέλλοντος· η ΓΣΕΕ ενεργώντας για λογαριασμό του κοινωνικού «συλλόγου γονέων και κηδεμόνων»· οι δημοσιογράφοι ενεργώντας για λογαριασμό του συνδέσμου ελλήνων βιομηχάνων συνειδήσης· ακόμα και οι «φίλοι» στο τέλος-τέλος, ενεργώντας για λογαριασμό του κοινωνικοποιημένου εφιάλτη που υπαγορεύει πως «(τίποτα) δεν έχει νόημα».

• Επιχειρήσαμε όχι να απολογηθούμε αλλά να εξηγήσουμε, με τη βεβαιότητα πως δεν λέμε τίποτα καινούργιο, πως δεν μπορεί, τα ξέρουν κι αυτοί αλλά τα έχουν ξεχάσει... Αποτέλεσμα; Άγνωστο. Όμως τα προσωρινά συμπεράσματα, που αφορούν τους συγκεκριμένους «συνομιλητές» μας και όχι βέβαια την κοινωνία συνολικά (όπως θα ήθελαν), περιγράφουν τις συνθήκες γενικής αθλιότητας από ηθική, ψυχολογική, συναισθηματική, πολιτιστική και πολιτική σκοπιά. Συνθήκες που είναι πολύ εύκολο να αποκαλυφθούν, και που κρύβονται μονάχα χάρη σε όλο και μεγαλύτερες δόσεις αθλιότητας.

Η τυφλή εξάρτηση όλων αυτών από τα καθήκοντα και τα συμφέροντά τους φάνηκε καθαρά στην απουσία από τη μεριά τους οποιουδήποτε λογικού επιχειρήματος εναντίον της κατάληψης. Οι «στυλοβάτες» της κοινωνίας είναι ένα θλιβερό σκυλόλοϊ παβλοφικών προδιαγραφών.

• Συνεπώς, το οτιδήποτε περιέχεται εδώ, απευθύνεται σε εμάς, τους υπόλοιπους — είτε ήταν στο Πολυτεχνείο, είτε όχι. Πρόκειται για ένα σύντομο χρονικό των πιο ΒΑΣΙΚΩΝ ΕΠΙΛΟΓΩΝ της κατάληψης (όχι των γεγονότων) παράλληλα με μερικές σκέψεις και σχόλια σχετικά με αυτές τις επιλογές και τις συνέπειές τους. Ακόμα, μια διαλογική ανάμεσα στις προκηρύξεις που κυκλοφόρησαν, διαλογή όχι αντιπροσωπευτική αλλά ενδεικτική.

Στο σύνολό της η έκδοση, είναι μια «ατελής» έκθεση απόψεων που δεν σκοπεύει να πει την τελευταία λέξη αλλά να συνδράμει την μνήμη — στις ενεργητικές παρούσες εκφάνσεις της.

Επειδή η δικαιοσύνη δεν βλέπει
Επειδή ο Καλτέζας δεν ζει
Επειδή ο φόβος έγινε η αρχή της νομιμότητας
Επειδή κάπου υπάρχουν όρια
Επειδή αντιστεκόμαστε στο φόβο που θέλουν να μας επιβάλλουν

Καταλάβαμε το Ε.Μ.Π.
ΣΑΝ ΕΣΧΑΤΗ ΠΡΑΞΗ ΑΥΤΟΑΜΥΝΑΣ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ

Καλούμε όλους τους εργαζομένους, τους κοινωνικούς φορείς και όλους όσους δεν πιστεύουν ότι ο Καλτέζας αυτοκτόνησε πέφτοντας πάνω στην σφαίρα του Μελίστα.

Να συμπαρασταθούν έμπρακτα στην κατάληψη του Ε.Μ.Π. φέρνοντας ιδέες και ότι άλλο θα μπορούσε να είναι χρήσιμο στον κοινό αγώνα ενάντια στον εκβαρβαρισμό της κοινωνίας και στο μίσος μιας γερασμένης και φοβισμένης εξουσίας που θρέφεται από το αίμα των νέων της.

ΝΑ ΑΦΟΠΛΙΣΤΕΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

...Και μην παραιτηθεί κανένας Υπουργός και αντικατασταθεί με άλλον όπως ο Κουτσόγιωργας και ο Τσούρας όταν δολοφόνησαν τον δεκαπεντάχρονο σύντροφό μας Μιχάλη Καλτέζα, γιατί το έργο έχει ξαναπαίχτει και το ξέρουμε όλοι.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ Ε.Μ.Π.
ΑΘΗΝΑ 27/1/90

ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ
ΤΑΞΙΚΗ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

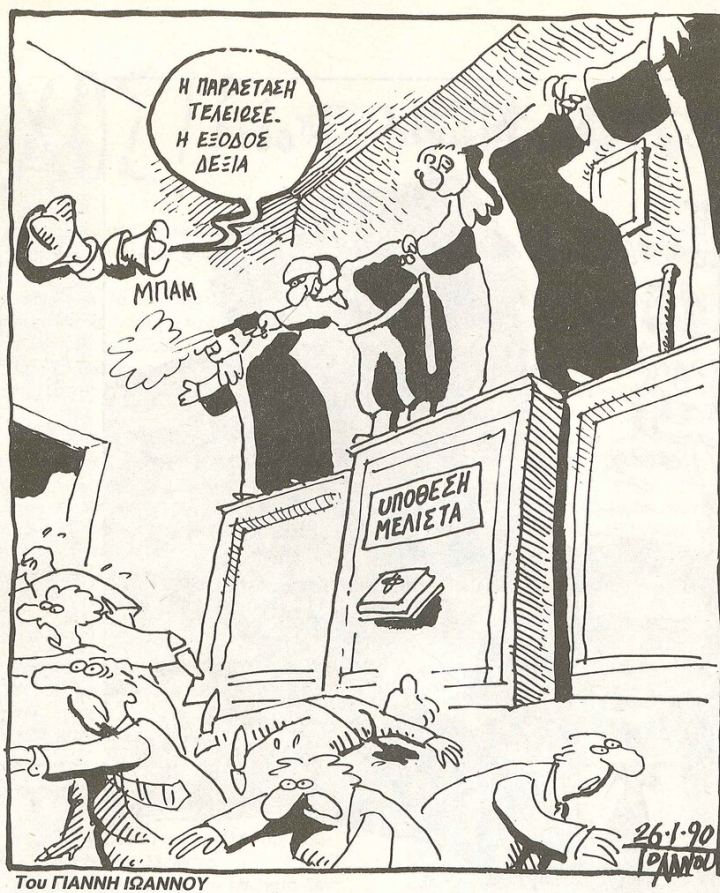
Ο μπάτσος δολοφόνος κρίθηκε αθώος! Οι δικαστικοί υπάλληλοι του Κράτους, με μια προκλητική ενέργειά τους, δικαιώνουν και ανάβουν το πράσινο φως στον κάθε Μελίστα να πυροβολεί και να εκτελεί οποιονδήποτε αντιστέκεται. Το νομικό και πολιτικό προηγούμενο που δημιουργείται, επιτρέπει την κλιμάκωση της «αθώας» πλέον, εξόφλησης μαθητών, εργατών, διαδηλωτών, απεργών, καταληψιών...

Αυτή η προκλητική απόφαση, δείχνει με σαφήνεια την πραγματική φύση της Δικαιοσύνης. Κάθε άλλο παρά «τυφλός» μηχανισμός, χρησιμοποιεί δυο μέτρα και δυο σταθμά, ανάλογα με την κοινωνική, ταξική, οικονομική και ιδεολογική θέση του «κατηγορούμενου». Η παρούσα ενέργεια (τόσο εξώφθαλμη υπεράσπιση κυρίαρχων συμφερόντων και αξιών) αποκτά μια σοβαρή σημασία, στον βαθμό που εκδηλώνει την πρόθεση των αφεντικών να εντείνουν τις προσπάθειες καταστολής των κοινωνικών αγώνων και αντιστάσεων, που προκαλούνται με οξύτητα σήμερα από τις εκσυγχρονιστικές επιλογές του κεφάλαιου. Ο εγγενής αυταρχισμός της Δικαιοσύνης, η βάνουση αντιλαϊκότητα των δικαστών, αποκτούν βιαιότερη και επιθετικότερη διάσταση στο πλαίσιο της επείγουσας ανάγκης του Κράτους και του Κεφάλαιου να επιβάλλουν στην κοινωνία «σιγή νεκροταφείου», εξοντώνοντας τα πιο ριζοσπαστικά και μαχητικά τμήματά της που αρνούνται να συμμορφωθούν με την οικονομική εκμετάλλευση και τον κοινοβουλευτικό αυταρχισμό.

Δίπλα στην εκδήλωση, πρόσφατα, άμεσης κρατικής τρομοκρατίας (υπ. Παιδείας, υπ. Γεωργίας, κατάληψη Λεωφ. Αμαλίας), και στην ίδια «γραμμή» σκληρύνσης, εγγράφονται και οι επικείμενες δίκες των 2 κοινωνικών αγωνιστών Χ. Μαρίνου και Κλ. Σμυρναίου και του αναρχικού Γκίρμπα που συνεχίζει να βρίσκεται προφυλακισμένος για την παλιότερη κατάληψη της ΦΜΣ Θεσσαλονίκης.

Αντιστεκόμαστε στην επίθεση του Κράτους και του Κεφάλαιου (που κομβικό σημείο της είναι η αθώωση του ένοχου εγκληματία) με την πρακτική της Κατάληψης του ΕΜΠ, που σαν κεντρικό στόχο της έχει να λειτουργήσει σαν χώρος αντιπληροφόρησης και σαν πόλος συσπείρωσης των κοινωνικών-ταξικών δυνάμεων που τα συμφέροντά τους βρίσκονται στους αντίποδες εκείνων της Κυριαρχίας. Οι «παράδοσιακές» πρακτικές διαμαρτυρίες έ-

Του ΓΙΑΝΝΗ ΙΛΙΑΝΝΟΥ

χουν αποδίξει τον ανώδυνο και αναποτελεσματικό χαρακτήρα τους. Πηγαίνοντας πέρα από την ριζική τους ανεπάρκεια, πιστεύουμε ότι ο μόνος τρόπος για την θετική και δημιουργική ανάπτυξη των αντικρατικών και αντι-καπιταλιστικών αγώνων, είναι η αυτοοργάνωση και η άμεση αντιθεσμική δράση των ιδίων των θυμάτων του κρατικού δεσποτισμού και της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Αυτό είναι το πνεύμα που διαπερνά την παρούσα Κατάληψη: δεν χρειαζόμαστε μεσαζόμενους και ειδικούς για να αναπτύξουμε την αυτοάμυνά μας και να κατακτήσουμε την ελευθερία μας.

Αυτή η Κατάληψη, ούτε είναι ούτε θέλει να γίνει εφήμερο πολιτικό συμβάν. Απευθυνόμαστε στην κοινωνία, σε όλους όσους αισθάνονται να απειλούνται από την κρατική επίθεση, σε όλους όσους υφίστανται τις οικονομικές βδέλλες και τις πολιτικές χειροπέδες του «συναινετικού εκσυγχρονισμού», τους καλούμε να εκδηλώσουν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους, να ενεργοποιηθούν για την δημιουργία ανάλογων εξεγερτικών κοινωνικών και πολιτικών γεγονότων. Κανείς δεν μπορεί να υποδείξει «πολιτική». Μπορεί, όμως, και επιβάλλεται να αναπτυχθεί ένα δίκτυο ενεργητικών αντιστάσεων στη βάση της οργανικής αλληλεγγύης. Η Κατάληψη δεν δείχνει κανέναν δρόμο. Αξιοποιεί, όμως, την ευκαιρία για αλληλοστηριζόμενες δραστηριότητες, που θα επικαλούνται τα αυτόνομα κοινωνικά κινήματα και θα ξεφεύγουν από την λογική της διαπραγμάτευσης με το Κράτος και τους συνεταίρους του.

Όσο για την λογοκοπία των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης: είναι γνωστή η σταθερή τους επιδίωξη να μετατοπίσουν το κέντρο της προσοχής, από την κοινωνική και πολιτική σημασία των γεγονότων στο επίπεδο του θεάματος. Το ίδιο επιχειρείται και σήμερα με προφανή στόχο την παραγωγή ψευδών ειδήσεων που θα κρύβουν την πραγματικότητα της κοινωνικής σύγκρουσης. Στο ίδιο μήκος κύματος, παραπλανητικής υποκριτικής δημοκρατικότητας και ανέξοδου ρητορικού ανθρωπισμού, τα «προσδευτικά» κόμματα σπεύδουν να αποστασιοποιηθούν από ένα σκάνδαλο που τα ίδια δημιούργησαν. Ποντάρουν όλοι τους στην κατευθυνόμενη ακρισία για να επιβιώσουν.

Η Κατάληψη είναι μια προσπάθεια για την ανατροπή των σημμένων παιχνιδιών. Εμείς δεν έχουμε λόγο να ανησυχούμε και να διστάζουμε.

Αυτοί δεν έχουν λόγο να κοιμούνται ήσυχοι.

27 ΓΕΝΑΡΗ

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΟΙΤΗΤΕΣ (ΚΙ ΟΧΙ ΦΥ-ΤΟΙΤΕΣ)

26/1/90: Ξανασκότωσαν το Μιχάλη.

Καλή χρονιά. Η χρονιά άρχισε με τον καλύτερο τρόπο. Στην αθώωση του Μελίστα από αυτούς που νομιμοποιούν τα εγκλήματα του κράτους, που φυλακίζουν διαδηλωτές, απεργούς, κατάληψίες κι αθώνουν μπάτσους-δολοφόνους, έμπορους ναρκωτικών, βιομήχανους κι εφοπλιστές, εκατοντάδες νεολαίοι αντέδρασαν, συγκρουόμενοι με τα ΜΑΤ και καταλαμβάνοντας το άντρο της τεχνοκρατίας, το Πολυτεχνείο.

Αρκετά πια.

Φθάνουν οι δολοφονίες, το ξύλο, η καταστολή η συστηματική προώθηση της πρέζας οι πνιγμένοι στα σασιοκάραβα των εφοπλιστών (σαν του ιδιοκτήτη του Αντένα Τ.Β. εφοπλιστή Γουρδομικήλη)

τα ψέματα της τηλεόρασης, των ραδιοφώνων και των εφημερίδων που ανήκουν σε βιομήχανους, εφοπλιστές και κόμματα

το ξεπούλημα από τους συνδικαλιστές τα μπλόκα των ζητάδων

ΜΑΣ ΤΑ ΠΡΕΨΑΝΕ

Αν διαλέγετε τις εξετάσεις, το γλύψιμο στους καθηγητές, τις έρευνες για το ΝΑΤΟ και τις βιομηχανίες, τους εκμεταλλευτές του πλανήτη, τα αφεντικά του Μελίστα δηλαδή, συνεχίστε. Εξασφαλίζετε το αιώνιο μίσος μας.

Αν νιώθετε στο ελάχιστο φίλοι του Μιχάλη, ενάντια στην εκμετάλλευση, τη μόλυνση, την πρέζα, το ψέμα, το θάνατο, δείξτε το ΕΜΠΡΑΚΤΑ.

ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΕΜΠ

ΚΑΝΤΕ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΣΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ ΣΑΣ
ΑΠΕΙΘΑΡΧΕΙΣΤΕ ΣΕ Ο,ΤΙ ΣΑΣ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ

ΕΜΕΙΣ ΜΙΛΑΜΕ ΓΙΑ ΖΩΕΣ.
ΑΥΤΟΙ ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΒΙΤΡΙΝΕΣ, ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΕΣ
ΚΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ.

Φοιτητές που συμμετέχουν στην
κατάληψη του ΕΜΠ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26/1:
Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ
ΤΟ ΠΡΟΤΑΓΜΑ ΤΟΥ «ΑΝΟΙΓΜΑΤΟΣ»
ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Το βράδυ, μετά από μερικές ώρες θεαματικής αναμέτρησης με τους μπάτσους, στις πρώτες συνελεύσεις αποφασίζουμε να καταληφθεί το Πολυτεχνείο σαν κέντρο αντιπληροφόρησης. Τίθεται μαζί το πρόταγμα της σύνδεσης της κατάληψης με τους σε εξέλιξη κοινωνικούς αγώνες των εργαζομένων (απεργίες, καταλήψεις) και η προοπτική πλατέματος της διαμαρτυρίας σε νεολαϊστικούς κοινωνικούς χώρους (μαθητές και φοιτητές).

Τέλος, για την προστασία και την εξυπηρέτηση των σκοπών της κατάληψης φτιάχνονται οι πρώτες ομάδες περιφρούρησης, ομάδα διαχείρισης του εστιατορίου και ομάδα αξιοποίησης των φωτοτυπικών.

[Η συγκεκριμένη επιλογή της κατάληψης σαν μορφή αγώνα, αν και με αρκετά γενικόλογα περιεχόμενο, αποτελεί ποιοτικό άλμα σε σχέση με το παρελθόν των περισσότερων καταληψιών. Για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια, η έστω θολή επίγνωση πως «κάτι τρέχει σ' αυτήν την κοινωνία» γίνεται υποκειμενικά επίκαιρη για τους περισσότερους από εμάς.]

Ωστόσο δεν πρόκειται για επίγνωση που έχει προκύψει αναλυτικά από την αξιολόγηση δράσης και επιλογών ΠΡΙΝ την κατάληψη του Πολυτεχνείου. Μοιάζει περισσότερο σαν «αποκάλυψη», και σαν τέτοια δημιουργεί σε όλους μας αισιοδοξία περισσότερο συναισθηματική παρά πολιτική: μπορούμε να ονειρευόμαστε την εξέγερση, σαν κοινωνική προοπτική άμεσα: αλλά αγνοούμε ακόμα την κοινωνία.

Γοητευμένοι από τη δική μας υπέρβαση, είμαστε ανυπόμονοι για τις υπερβάσεις άλλων κοινωνικών ομάδων. Τα θέλουμε όλα... χωρίς να είμαστε σίγουροι από πού πρέπει να ξεκινήσουμε: κι ακόμα δεν είμαστε σίγουροι για το αν πρέπει να ξεκινήσουμε από κάπου...]

3/205+

ΣΑΒΒΑΤΟ, ΚΥΡΙΑΚΗ 27-28/1:
...ΜΕ ΑΙΤΗΜΑΤΑ, Ή ΟΧΙ...

Με φόντο την «ευνοϊκή» στάση των εφημερίδων, τις δηλώσεις πολιτικών, τις αποφάσεις της (περιστασιακής) πλειοψηφίας της ΕΦΕΕ για κινητοποιήσεις και αποχές την επόμενη βδομάδα, την επιστροφή «παλιών» ξεχασμένων συντρόφων και την εμφάνιση πολλών ακόμα «καινούργιων», το δίκιο μας γίνεται κοινωνικότερο. Τίθεται σαν ζήτημα τακτικής η πρόταξη συγκεκριμένων αιτημάτων από τη μεριά της κατάληψης — ή όχι.

Δύο απόψεις διαμορφώνονται: η μία αρνείται κάθε τέτοιο ενδεχόμενο στη βάση της αδιαλλαξίας μας απέναντι στο κράτος. Η άλλη το δέχεται σαν συγκεκριμενοποίηση της εστίας της αντιπαλότητάς μας προς τους θεσμούς.

Οι πολυπληθείς συνελεύσεις, μην έχοντας κατάλληλες διαδικασίες, μην έχοντας σταθερή σύνθεση, και μην έχοντας (πιθανόν) κριτήρια επιλογής ανάμεσα στις δύο εκδοχές, δεν αποφασίζουν — πράγμα που αντικειμενικά λειτουργεί υπέρ της πρώτης άποψης. (Έστω κι αν, αργότερα, εμφανίζονται κάποια αιτήματα «προς τα έξω».)

[Ανάλογα με την υποκειμενικότητα εκείνων που αγωνίζονται, τα αιτήματα μπορούν πράγματι να είναι μέθοδος συνδιαλλαγής — όπως επίσης και ακριβώς το αντίθετο. Είναι ιστορική εμπειρία πως αγώνες άγριοι που οδήγησαν είτε σε γενίκευση μιας εξέγερσης, είτε «μόνο» ριζοσπαστικοποίησαν τις συνειδήσεις, ξεκίνησαν από αιτήματα που με πρώτη ματιά φαίνονταν αφομοιώσιμα. Η σχέση ανάμεσα σε μια κοινωνική απαίτηση και στη δυνατότητα του κράτους και των αφεντικών να την «ικανοποιήσουν» ή όχι, ελέγχεται πάντα όχι μόνο από το κράτος αλλά και από τους αγωνιζομένους. Ακόμα, το αποτέλεσμα (όταν «ικανοποιείται» το αίτημα), δεν οδηγεί πάντα στην υποταγή (γιατί με αυτή την έννοια, θα έπρεπε να κατακρίνουμε τους εργάτες του Σικάγου το '95 για τα αιτήματά τους, σχετικά με την βάρη εργασία κ.λπ. ...).

Με αυτή την έννοια, το αίτημα «να καταδικαστεί ο Μελίστας» τη στιγμή που μόλις έχει αθωωθεί, ισοδυναμούσε κατά κάποιον τρόπο με το «αδύνατο». Αλλά ένα «αδύνατο» συγκεκριμένο, επίκαιρο, κατανοητό, που θα μπορούσε να κρατήσει ορατή και επίκαιρη την αφορμή της αντίθεσής μας με το Κράτος (και όχι τις αιτίες), κρατώντας επίσης ανοιχτή την εξέλιξη του συγκεκριμένου αγώνα προς περισσότερο γενικά (όχι θεωρητικά, αλλά με κοινωνικούς όρους) αιτήματα... ακόμα κι αν αυτά ήταν τότε το εξής ένα: τα θέλουμε όλα.

Εν πάση περιπτώσει: η αδυναμία των συνελεύσεων να αποφανθούν πάνω στο ζήτημα «αιτήματα ή όχι», δεν εξηγείται μονάχα από την έλλειψη μιας οργανωμένης διαδικασίας διαλόγου και αποφάσεων, αλλά εξηγείται επίσης από την αίγλη και την επιρροή που είχαν καθαρά ιδεολογικές στάσεις πάνω σε ανθρώπους και ομάδες που δεν έχουν μάθει να αγωνίζονται και να πετυχαίνουν «κάτι» αξιοποιώντας τους αγώνες τους για την επιτυχία του «όλου»].

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Το καλώς έχουν που κρείνουν εστί και νόμο.

Μενάνδρου Καρχηδονίων

Η κατάληψη του ΕΜΠ εκφράζει την έντονη αγανάκτηση της για την ανακοίνωση της ΕΝΩΣΗΣ ΔΙΚΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣΑΓΓΕΛΩΝ.

Αξιότιμοι κύριοι,

Με βαθεία θλίψη διαπιστώνουμε ότι αν κάποιοι σπλίζουν τα χέρια της αστυνομίας και καθοδηγούν τις σφαίρες των οργάνων της, είστε εσείς οι ίδιοι που στο πρόσφατο παρελθόν θρηνήσατε δικά σας θύματα και γνωρίζετε πολύ καλά πως η ύψιστη ελευθερία είναι αυτή της ανθρώπινης ζωής ή μήπως αυτή μετριέται για σας όπως μετρήθηκε στη δίκη του Μελίστα, στην Κίνα, στην Τιμσοάρα και στην Παλαιστίνη με την εφαρμογή του νόμου και της τάξης των κρατούντων θεσμών;

Απειλούμεθα κύριοι. Η απόφασή σας ήταν σκανδαλώδης και η πρόσκληση κατά «του περί δικαίου», λαϊκού αισθήματος, μεγάλη.

Ο Πόντιος Πιλάτος ένιψε τα χέρια του στο νερό, εσείς τα νίβετε στο αίμα του 15χρονου παιδιού, στο αίμα όσων δολοφονήθηκαν και τραυματίστηκαν παραμένοντας αδικαιώτοι και όσων έπονται. Σωρεία σκανδαλωδών αποφάσεων έχετε εκδώσει, ας μην τις απαριθμήσουμε. Ποια είναι τα ανεξάρτητα δικαστήρια που λειτουργούν κατά το «Σύνταγμα και τους νόμους» κύριοι; Πολιτικές σκοπιμότητες υπηρετείτε και το έχετε ομολογήσει πολλάκις. Ξέρουμε πολύ καλά πως καταρτίζονται οι συνθέσεις των δικαστηρίων σας, πώς μεθο-

δεύουν οι αποφάσεις.

Παρακολούθησαμε με μεγάλη προσοχή την πρόσφατη διαπόμπευση του σώματός σας από τα μεγάλα πολιτικά κόμματα (ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΟΣΚΩΤΑ, ΚΟΥΤΣΟΓΙΩΡΓΑ κ.λπ.) καθώς και την προσπάθειά σας να αναβαθμίσετε τη χαμένη αξιοπιστία της ανεξάρτητης «δικαιοσύνης» σας που καταράκωθηκε στην εκδίκαση των υποθέσεων Νάσιουτζικ, Τσάτσων, Γκιωνάκη, Γιαταγάνα κ.λπ. ΚΑΙ ΕΡΩΤΑΜΕ: Αυτή την έξοδο επιλέξατε έναντι της επικείμενης κατάρρευσης της φερεγγυότητάς σας;

Οποία υποκρισία να θέτετε το ερώτημα από ποιους θέλουμε να δικάζονται οι πολίτες. Δηλαδή τι υπονοείτε κύριοι; Μήπως ότι η ευαισθησία σας περί του κύρους της δικαιοσύνης είναι δυνατόν να ωθήσει έστω και έναν από εσάς σε παραίτηση;

Επιτέλους, έχετε αναρωτηθεί σε τι επικίνδυνες στενωπούς εξωθείτε εσείς και τα ανώτερα πολιτικά κλιμάκια όχι μόνο μεγάλο μέρος νέων κυριευμένων από αισθήματα απόγνωσης και αηδίας αλλά και πλειοψηφικές κοινωνικές ομάδες, με πρακτικό αποτέλεσμα την κοινωνική απάθεια, την πρέζα και την αλλοτρίωση.

Προχωρήσαμε στην κατάληψη του Πολυτεχνείου σαν ελάχιστη πράξη αυτοάμυνας. Η έλλειψη δικαίωσής μας θα θέσει ευθέως το ζήτημα της αυτοδικίας και ως εκ τούτου διερωτώμεθα: Ποιοι έχουν συμφέρον από μια τέτοια εξέλιξη των πραγμάτων;

Εκεί είναι το ζήτημα κύριοι και αυτό το ερώτημα θέτουμε ενώπιόν σας και ενώπιον της Ελληνικής Κοινωνίας.

ΑΝΑΜΕΝΟΥΜΕ.

ΜΕΤΑ ΤΙΜΗΣ

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΑΙΣΧΟΣ!!

15 χρόνων μαθητής νεκρός και ένοχος
Ένοπλος δολοφόνος αθώς και ελεύθερος

Η δικαιοσύνη σαν μηχανισμός διαιώνισης του κυρίαρχου καθεστώτος έδειξε για μια ακόμη φορά το πραγματικό της πρόσωπο.

Είναι αυτοί που πολύ εύκολα και απροκάλυπτα καταδικάζουν οποιονδήποτε αντιστέκεται (Μιχάλης Καλτεζάς: εις θάνατον) και αθωώνουν ένοπλους δολοφόνους (Μελίστας) δίνοντας έτσι το δικαίωμα στον κάθε μπάτσo να πυροβολεί όποτε αυτός κρίνει κλιμακώνοντας την κρατική καταστολή.

Πιστεύουμε ότι η καταστολή αυτή δεν είναι ξεκομμένη από την οξυτάτη καταπίεση στο χώρο του σχολείου: αποβολές, απουσίες, βαθμοί, αυθαιρεσίες, αυταρχικότητα των καθηγητών· αντίθετα αποσκοπεί στην ισοπέδωση κάθε μορφής αντίστασης και ελεύθερης έκφρασης.

Μέσα από την συστηματική προβολή μονοδιάστατων προτύπων και απόψεων, ως μέσο αναπαραγωγής της κυρίαρχης ιδεολογίας, προετοιμάζει τους αυριανούς Μελίστες, φροντίζοντας παράλληλα να εξοντώνει κάθε Καλτεζά.

Θεωρούμε αναγκαίο να αντισταθούμε δυναμικά και συλλογικά σε ό,τι καθυποτάσσει και χειραγωγεί τη ζωή μας του αυθορμητισμού μας.

Καλούμε οποιονδήποτε θεωρεί ότι έχει δικαίωμα ύ-

παρξης και δεν θέλει να είναι το επόμενο θύμα, να αντιδράσει στο χώρο που κινείται, προωθώντας έτσι τους κοινωνικούς αγώνες.

Παράλληλα να σταθεί ενεργητικά αλληλέγγυος στους εξεγερμένους καταληψίες του Πολυτεχνείου και σ' αυτούς που αντιστέκονται σε άλλα μέρη της Ελλάδας και που δεν απαιτούν από την αστική δικαιοσύνη να καταδικάσει τον δολοφόνο Μελίστα, πράγμα που άλλωστε είναι έξω από το ρόλο της. Βρίσκονται εκεί για να καταδείξουν τη φύση της εξουσίας και των συγκεκριμένων μεθοδεύσεών της στην τωρινή περίοδο.

ΚΑΛΕΣΜΑ: για γενική μαθητική συνέλευση
τη Δευτέρα 29.1./4.00 μ.μ. στο χώρο
του Πολυτεχνείου (αίθουσα Γκίνη)

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ στις 5.00 στο Πολυτεχνείο.

Η παθητική στάση σε όσα συμβαίνουν γύρω μας είναι
ΣΥΝΕΝΟΧΗ

Ομάδα μαθητών που συμμετέχουν
στην κατάληψη του Πολυτεχνείου

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

Η πανπολυτεχνειακή συνέλευση καταγγέλει την αθώωση του δολοφόνου αστυνομικού Μελίστα.

Η δικαστική απόφαση της αθώωσης του Μελίστα δεν είναι «τυχαίο» γεγονός, αλλά αρχή μιας νέας πολύ πιο σκληρής και αυταρχικής επίθεσης ενάντια στους εργαζόμενους και την νεολαία. Είναι απαραίτητο στοιχείο της αντιλαϊκής «οικουμενικής» πολιτικής των κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων που στοχεύει να εξασφαλίσει το τσάκισμα των λαϊκών αντιστάσεων, για να περάσουν η λιτότητα, οι απολύσεις, το κλείσιμο των προβληματικών, το χτύπημα των δικαιωμάτων των φοιτητών (κατατμήσεις σχολών, αυταρχικοί εσωτερικοί κανονισμοί, εξοντωτικοί ρυθμοί σπουδών).

Αυτό αποδεικνύεται απ' την πολιτική επιστράτευση των εργαζομένων των ΟΤΑ, απ' τον απάνθρωπο αποκλεισμό των σπουδαστών ΤΕΙ στο Υπ. Παιδείας απ' την αστυνομία, από τις δηλώσεις της οικουμενικής που καλούν τους απεργούς σε δίκες.

Η συγκεκριμένη απόφαση ανοίγει επικίνδυνα τον δρόμο της ποινικοποίησης και της καταστολής των αγώνων του λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος, καθώς ενισχύει την ασυδοσία της αστυνομίας.

Καταγγέλλουμε την υποκρισία των κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων, που χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για την απόφαση του δικαστηρίου όταν την ίδια στιγμή, δίνουν το πράσινο φως στις πολιτικές επιστратεύσεις και στον αυταρχισμό της αστυνομίας.

ΚΑΜΙΑ ΕΠΑΝΑΠΑΥΣΗ!!! ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΩΡΑ:

- 1) ΝΑ ΠΑΡΑΙΤΗΘΟΥΝ ΤΩΡΑ ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ & ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ.
- 2) ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΧΤΕΣΙΝΕΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ «ΓΙΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΕΦΕΕ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΕΦΕΕ».
- 3) ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ ΜΕΛΙΣΤΑ.
- 4) ΔΙΑΛΥΣΗ ΜΑΤ-ΜΕΑ. ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ. ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΝΕΟΛΑΪΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ. ΝΑ ΦΥΓΕΙ ΤΩΡΑ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΜΕ

- ** ΝΑ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΕΕ ΔΕΥΤΕΡΑ 6 ΜΜ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΑΙ ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΗΝ ΒΟΥΛΗ
- ** ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΩΝ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΠΙΣΤΕΩΣ, ΤΡΙΤΗ 5 ΜΜ
- ** ΤΕΤΑΡΤΗ 6 ΜΜ, ΣΥΝΑΛΙΑ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ (ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ΚΑΤΣΙΜΙΧΑΙΟΙ, ΜΙΚΡΟΥΤΣΙΚΟΣ) & ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΟ ΥΠ. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ / ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ύστερα από την αθωωτική απόφαση της Αστικής Δικαιοσύνης να αθωώσει τον δολοφόνο Μελίστα, το σχολείο 15ο Λύκειο Αθηνών πραγματοποιεί κατάληψη σαν ένδειξη διαμαρτυρίας. Πιστεύουμε ότι η κρατική καταστολή είναι άμεσα συνδεδεμένη με την εξουσιαστική λειτουργία του σχολείου και σαν σκοπό έχει να ρομποτοποιήσει, να καθυποτάξει τους μαθητές και να καταπνίξει κάθε είδος αντίδρασης που πραγματοποιείται για την βελτίωση της ζωής στο σχολείο.

Η απάντηση στην κρατική καταστολή θα δοθεί μέσα από κινητοποιήσεις που θα πραγματοποιηθούν με την συνεργασία μαθητών σε όλα τα σχολεία που αντιδρούν στη στυγνή δολοφονία του 15χρονου μαθητή.

Μέσα απ' αυτές αγωνιζόμαστε για:

1. Κατάργηση ΜΑΤ και ΜΕΑ.
2. Παράιτηση του υπουργού Δικαιοσύνης ως ελάχιστο δείγμα ευαισθησίας.
3. Κατάργηση των δεκαπενταμελών συμβουλίων που λειτουργούν σαν τσιράκια των καθηγητών, όπως ακριβώς και οι μαθητές που δέχονται να υπογράφουν ψευδοδηλώσεις ώστε να μην πάρουν απουσίες αναπαράγοντας και διαιωνίζοντας τη σχέση εξουσίας μεταξύ των ανθρώπων.
4. Αύξηση του ορίου απουσιών.
5. Άσυλο στα σχολεία.

Καταληψίες μαθητές
του 15ου Λυκείου Αθηνών

** ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟ ΤΡΙΗΜΕΡΟ

Με την ενεργητική, οργανωμένη συμμετοχή μας στα μαζικά όργανα (ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΤΟΥ ΕΜΠ, ΠΑΝΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΑΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ), στο Πολυτεχνείο, αναπτύσσουμε την δράση μας στις σχολές και στην κοινωνία

** ΝΕΕΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ ΤΗΣ

ΠΑΛΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗ-ΠΕΜΠΤΗ

** ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΞΟΡΜΗΣΕΩΝ ΣΕ ΣΧΟΛΕΙΑ & ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΑ, ΤΡΙΤΗ 29-30/1:

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ...

Με φόντο τις κινητοποιήσεις της ΕΦΕΕ και τη στασιμότητα ή ασάφεια που υπάρχει για τις προθέσεις των φοιτητών (λόγω της τριήμερης αποχής που έχει προτείνει η ΕΦΕΕ), η κατάληψη συνεχίζει να αισιοδοξεί, να ογκώνεται αριθμητικά (οι νυχτερινές συνελεύσεις έχουν πάνω από χίλιους ανθρώπους) χωρίς, ωστόσο, να παίρνει κάποιες ουσιαστικές πρωτοβουλίες.

Αντίθετα, μαθητές από διάφορα λύκεια της Αθήνας συναντιούνται και συζητούν σε (χωριστές) συνελεύσεις στο Πολυτεχνείο, διαχέοντας τη διαμαρτυρία στα σχολεία: τις επόμενες ημέρες καταλήψεις και άλλες κινητοποιήσεις (αποκλεισμοί δρόμων) ξεσπούν σε πάνω από 30 λύκεια.

Εν τω μεταξύ έχει γίνει ήδη (ανάλογη με της Αθήνας) κατάληψη στη Φιλοσοφική της Θεσσαλονίκης.

[Οι μαθητές ήταν η μόνη κοινωνική κατηγορία που κινήθηκε αυτόνομα και δυναμικά, αν και κάτω από αρκετά δύσκολες συνθήκες (τρομοκρατία, γονέων, καθηγητών, ασφαλιτών, κ.τ.π.).

Όμως, αυτή η δυναμική —και τα πιθανά της προβλήματα— πέρασαν μάλλον απαρατήρητα από τις συνελεύσεις της κατάληψης του Πολυτεχνείου, ή το πολύ-πολύ σαν κάτι αυτονόητο. Η γενικότητα του προτάγμάτος μας «άνοιγμα στην κοινωνία» σκίασε την ετοιμότητα και την αποφασιστικότητα των νεολαίων-μαθητών, και έτσι οι κινητοποιήσεις τους έμειναν χωρίς συντονισμό με την κατάληψη στο Πολυτεχνείο.

Δεν ήταν —και δεν είναι ούτε τώρα— εύκολες οι πιθανές προτάσεις που θα μπορούσε να είχε κάνει η συνέλευση της Κατάληψης του Πολυτεχνείου στους καταληψίες των σχολείων στη βάση της αλληλεγγύης, του συντονισμού και της κλιμάκωσης των αγώνων στα σχολεία... Όπως επίσης δεν ήταν —και δεν είναι ούτε τώρα— δεδομένη η εμπιστοσύνη των μεν στους δε και αντιστρόφως. Αλλά το γεγονός πως η κατάληψη του Πολυτεχνείου δεν ανίχνευσε καν προς αυτήν την κατεύθυνση, δεν φανέρωσε μόνο οργανωτική αδυναμία· φανέρωσε και έλλειψη σχεδίου ή/και φαντασίας.]

5/post-

ΤΕΤΑΡΤΗ, ΠΕΜΠΤΗ 1-2/2:
...ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ;

Η ΕΦΕΕ (η συγκυριακή πλειοψηφία των διαγραμμένων της ΚΝΕ με τους «δεξιότερους» αριστερά της στο Κ.Σ.), μετά από συναυλία στα Προπύλαια, και χάρη σ' αυτήν, κάνει μαζική πορεία (πάνω από 10.000 άνθρωποι). Όμως οι φοιτητικές συνελεύσεις ή δεν γίνονται, ή όπου γίνονται (στο Πολυτεχνείο) ελέγχονται στην πλειοψηφία τους από τους «απλούς» φοιτητές. Με λίγες εξαιρέσεις (κατάληψη Φιλοσοφικής Ρεθύμνου, ψηφίσματα-αποφάσεις Μηχανολόγων, Αρχιτεκτόνων). Η προοπτική πλειοψηφικών κινητοποιήσεων μεγάλης κλίμακας από τους φοιτητές χάνεται...

[Όμως, μαζί της χάθηκε και η δυνατότητα μειοψηφικής δυναμικής κινητοποίησης των φοιτητών που υποστηρίζουν την κατάληψη του Πολυτεχνείου. Η ευθύνη γι' αυτήν την «άμωπη» βαρύνει πρώτα και κύρια τους ίδιους, μιας και έχουν υποτάξει τις πρακτικές της αντιπολίτευσης στην αναμονή (συνδικαλιστικών) πλειοψηφιών. Αλλά αυτές οι συμπαγείς —και καθόλου ασήμαντες— μειοψηφίες που διαμορφώθηκαν στις φοιτητικές συνελεύσεις, αυτοκαταργήθηκαν στη συνέχεια (όταν διαπίστωσαν πως πράγματι είναι μειοψηφίες) αφήνοντας τεράστιο κενό πίσω τους, κενό που στην ουσία είναι σε βάρος τους: πρώτον, γιατί δεν αυτοδιαπαιδαγωγούνται στους (μειοψηφικούς) αγώνες και, δεύτερον, γιατί νομιμοποιούν —στο όνομα της δημοκρατίας!— τους εχθρούς τους. Εν τωιαύτη περιπτώσει παραδέχονται πως καλώς αθώωθηκε ο Μελίστας!!

Όμως, ακόμα και οι πιο πολιτικάντηδες των φοιτητικών κύκλων θα έπρεπε να ξέρουν πως η μόνη πιθανότητα να ανατρέψουν τους συσχετισμούς είναι —με την αφορμή της αθώωσης του Μελίστα— η τακτική της ΟΞΥΝΣΗΣ της αντίθεσης προς τους συντηρητικούς, μετριοπαθείς κ.λπ., αφού εν προκειμένω αυτές οι στάσεις στερούνταν οποιοδήποτε ηθικό ή πολιτικό έρεισμα! Και, όταν οι συνελεύσεις —οι πλειοψηφίες— των φοιτητών γράφουν σ' αρχίδια τους ακόμα κι αυτήν την αστική αντίληψη περί δικαίου, είναι ελάχιστη πολιτική πράξη να γράφουν οι μειοψηφίες σ' αρχίδια τους τις πλειοψηφίες.

Αλλά ίσως η ουσιαστική εξήγηση να βρίσκεται αλλού: οι μειοψηφίες των φοιτητών, κάνοντας αντιπολίτευση μόνο στα αμφιθέατρα, κάνουν μια «συμβολική» αντιπολίτευση, που αντιστοιχεί στην κοινωνική τους προοπτική, είτε την προφτάσουν είτε όχι.

Για το ίδιο ζήτημα, δευτερεύουσες αλλά όχι ασήμαντες ήταν οι ευθύνες της κατάληψης: μια συγκεκριμένη κοινωνική κατηγορία —οι φοιτητές— αντιδρούν όπως αντιδρούν. Με βάση το πρόταγμα «άνοιγμα στην κοινωνία», αυτό έπρεπε να εκτιμηθεί και να υπάρξουν οι ανάλογες πρωτοβουλίες...]

Η αστική δικαιοσύνη ξαναχτύπησε. Για άλλη μια φορά οπλίζει το χέρι ενός ανεγκέφαλου μπάτσου για να καταστείλει κάθε αγώνα ενάντια στις επιλογές κεφάλαιου και εξουσίας. Μας αποκαλύπτει τον πραγματικό της ρόλο, που δεν είναι άλλος από μια μαριονέττα στα χέρια του οργανωμένου κράτους, όποια μορφή κι αν έχει αυτό.

Συνεργοί στην κρατική καταστολή και χειραγώγηση είναι ο αστικός τύπος με την προβokatόρική στάση του απέναντι στις τελευταίες κινητοποιήσεις. Απ' την άλλη πλευρά τα κόμματα βλέποντας ότι καταρρέει ο μύθος της κοινωνικής ειρήνης και της «ανεξάρτητης» δικαιοσύνης, ενεργοποιούν τους κομματικούς μηχανισμούς τους με στόχο να εκφυλίσουν κάθε πόλο αντίστασης. Δείγμα αυτής της τακτικής τους είναι και η συνέλευση-παρωδία που έγινε σήμερα στην Γεωπονική. ΠΣΚ και ΠΑΣΠ με τη συνειδητή τους απουσία επέτρεψαν στα 50 μέλη της ΔΑΠ να βαφτίσουν την ολομέλειά τους Γενική Συνέλευση και να σταματήσουν την κατάληψη. Χέρι βοήθειας: και η σύντομη εκτόνωση της ΕΦΕΕ που εκφυλίζει τους αγώνες σε υποτονικές διαμαρτυρίες και αφήνει ακάλυπτους τους καταληψίες του Πολυτεχνείου.

Εμείς συμπαραστεκόμαστε στην κατάληψή τους αποφασισμένοι να μην υποκύψουμε και σύμφωνα με την απόφαση της προηγούμενης συνέλευσης, καλούμε σε νέα Γενική Συνέλευση για τη συνέχιση της κατάληψης
αύριο Πέμπτη 11.00 π.μ.

Κι αν η κατάληψη δεν είναι ένα βήμα στων ονείρων μας στην πραγματοποίηση,
ας γίνει ένας στίχος στων ονείρων μας την ποίηση.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΓΕΩΠΟΝΙΚΗΣ
31.01.90

Η Γενική Συνέλευση της Κατάληψης του Ε.Μ.Π., δηλώνει τη συμπάραστασή της στην κατάληψη του εργοστάσιου της Μπερκοσίρ και στις κινητοποιήσεις των εκτάκτων του Δημοσίου, των εργαζόμενων στην τράπεζα «Πίστωες», στους οικοδόμους και στους εργαζόμενους του εργοστάσιου «Αιγιάον». Η επιβολή του κράτους και του κεφάλαιου σήμερα είναι το ξεπέραςμα της κρίσης σε βάρος των εργαζόμενων και των προλετάρων με την επιβολή της λιτότητας στο όνομα της «εθνικής οικονομίας» και την ένταση της καταστολής προκειμένου να αποφευχθούν οι κοινωνικές αντιστάσεις. Γι' αυτό και η αθώωση του Μελίστα δεν είναι τυχαία, αλλά έρχεται να νομιμοποιήσει τους κουκουλοφόρους του κράτους, να σκοτώνουν νεολαίους, εργάτες, άνεργους.

Η απάντησή μας πρέπει να είναι άμεση και δυναμική με αυτοοργάνωση και άμεση δράση.

Η ανάδειξη της ταξικότητας της κοινωνίας, νομιμοποιεί οποιαδήποτε μορφή πάλης.

Αλληλεγγύη στις απεργιακές κινητοποιήσεις.

Γ.Σ. ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ
ΜΕ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
Παρασκευή 2 Φλεβάρη Αμφιθέατρο Γκίνη 8 π.μ.

Το άλλο πρόσωπο 5 παραι για τις και ούτε κί για

ΚΑΛΕΣΜΑ

Με πρωτοβουλία των μαθητών του 4ου ΤΕΛ ενημερώνουμε τους υπόλοιπους μαθητές των ΤΕΛ της Αθήνας για την καταπάτηση των κατεκτημένων δικαιωμάτων μας από το κράτος και το Υπουργείο Παιδείας. Μετά την ανακοίνωση του Υπουργ. Παιδείας μαθαίνουμε ότι το δικαίωμα εισαγωγής στα ΤΕΙ με βαθμολογία, που για αυτό έχουν γίνει τόσο αγώνες, καταργείται χωρίς κανείς από εμάς να έχει ρωτηθεί, κόβεται κάθε διέξοδος στους μαθητές των ΤΕΛ για παραπέρα εκπαίδευση, ενώ το 4ο έτος ειδίκευσης είναι μέσα στο πρόγραμμα του Υπουργείου για την επόμενη σχολική χρονιά. Αυτή είναι μία ακόμα απόδειξη αυταρχισμού που χωρίς την γνώμη κανενός αποφασίζει για το μέλλον μας.

Διαμαρτυρόμαστε για τον εμπαιγμό του Υπουργείου προς τους μαθητές των ΤΕΛ και απαιτούμε:

- α) Να μην καταργηθεί το 23% για ΤΗΝ εισαγωγή στα ΤΕΙ. Να μην αποκοπούν οι μαθητές των ΤΕΛ από την ανώτερη εκπαίδευση.
- β) Να μη γίνει πραγματικότητα το 4ο έτος ειδίκευσης. Όχι στους μαθητές 2 κατηγοριών. Να αυξηθεί το όριο απουσιών στα ΤΕΛ.
- γ) Να λυθεί άμεσα το κτηριακό πρόβλημα και να εκσυγχρονιστούν τα εργαστήρια.
- δ) Να αυξηθούν τα κονδύλια για την Παιδεία, ζητάμε το 15% του κρατικού προϋπολογισμού να πηγαίνει στα σχολεία και όχι στους εξοπλισμούς και τις πολυτελείς λιμουζίνες του οποιοδήποτε σχολείου. Όχι στις περικοπές των κοινωνικών δαπανών.
- ε) Να γίνει το σχολείο χώρος δημιουργίας και μάθησης, να σταματήσει ο αυταρχισμός μέσα στα σχολεία, να δοθούν διέξοδοι στην νεολαία όχι με ΜΑΤ και καταστολή αλλά με την δυνατότητα δημιουργίας. Όχι στις αποβολές.

Συμπαραστεκόμαστε στον αγώνα του ΤΕΛ του Πειραιά και των υπόλοιπων σχολείων που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις. Καλούμε τους μαθητές των ΤΕΛ σε μαχητική διεκδίκηση των δικαιωμάτων μας, για να μην βρεθούμε πάλι προ εκπλήξεων με επόμενη αυταρχική απόφαση του Υπουργείου Παιδείας.

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ
ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΧΩΡΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ
ΚΑΙ ΜΑΘΗΣΗΣ

Καλούμε όλους τους μαθητές σε συζήτηση την Κυριακή 4 Φλεβάρη 1990, 11.00 π.μ., στο χώρο του Πολυτεχνείου.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ 4ου ΤΕΛ

το του φρασιομοιού ιτησεις ζημιές ... οι Κανιβαρροι...

Απόφαση της Γενικής Συνέλευσης
της Αρχιτεκτονικής Σχολής

01.02.90

Η αθώωση του αστυνομικού-δολοφονού Μελίστα, δεν ήρθε σαν κεραυνός εν αιθρία σε μια εποχή δικαιοσύνης και τάξης.

Είναι εντελώς υποκριτική η στάση ολόκληρου του πολιτικού κόσμου. Ο Α. Παπαντρέου δηλώνει έκπληκτος, λες και δεν ήταν επί προθυπουργίας του που δολοφονήθηκε ο Καλτεζάς. Και ξεχνώντας ότι όλο αυτό το διάστημα με συνεχείς αναβολές της δίκης ο Μελίστας κυκλοφορούσε ελεύθερος. Ο Χ. Φλωράκης δηλώνει πως ανησυχεί, ενώ την ίδια στιγμή συμμετέχει σε μια κατάφωρα αντιλαϊκή κυβέρνηση.

Στις μεθοδεύσεις της κατάλυσης κάθε κατακτημένου δικαιώματος, εντάσσεται και η προσπάθεια από τα υπουργεία, τους Πρυτάνεις και τον Τύπο, να μειώσουν την σημασία του Ασύλου.

Δηλώνουμε ότι το Πανεπιστημιακό άσυλο δεν είναι ιδιοκτησία των Φοιτητών, αλλά είναι κατάκτηση όλης της κοινωνίας και δεν τίθεται θέμα κατάλυσής του από άτομα κοινωνικά ευαίσθητα απέναντι στις κατασταλτικές προκλήσεις.

Μέσα από την αθωωτική απόφαση για τον Μελίστα και κάτω από την όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων, έγινε φανερό ότι οι αγώνες μας δύσκολα πια μπορούν να υπολογίζουν στην «δικαιοσύνη», που έδειξε τα όριά της και στο πλαίσιο της αφηρημένης κοσμιότητας. Αυτό που έχει σημασία είναι η εμπιστοσύνη στα δικά μας δίκαια αιτήματα και στις δικές μας κινητοποιήσεις.

ΔΗΛΩΝΟΥΜΕ ΟΤΙ:

Συμπαραστεκόμαστε σε κάθε ενέργεια διαμαρτυρίας για την αθωωτική απόφαση για τον Μελίστα και για τους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Καλούμε την ΕΦΕΕ να αντιδράσει στις προσπάθειες υποβάθμισης της σημασίας του Ασύλου όπως εμφανίζονται στις διακηρύξεις του Υπουργείου, της Συγκλήτου και μερίδας του Τύπου.

Απεχούμε από τα μαθήματά μας και την Δευτέρα 05.02.90 συγκαλούμε Γενική Συνέλευση για εκτίμηση της κατάστασης και παραπέρα κινητοποιήσεις.

ΔΗΜΟΣΙΟΠΟΙΟΥΜΕ τις απόψεις του Συλλόγου με εξορμήσεις σε σχολεία και εργασιακούς χώρους. Προτείνουμε και στους υπόλοιπους Φ.Σ. κινητοποιήσεις με την μορφή κλεισίματος της Παιτησίον καθώς και περικύκλωση του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Επίσης την 05.02.090 πραγματοποιούμε στο κτίριο της Αρχιτεκτονικής εκδήλωση με θέμα τον αυταρχισμό...

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

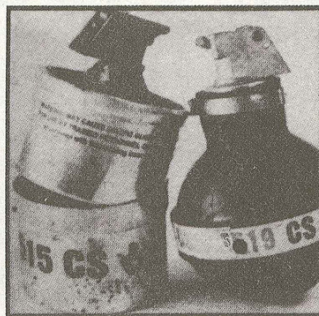
Αθήνα 29 Ιανουαρίου 1990

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης με αφορμή δημοσιεύματα δύο ημερήσιων εφημερίδων με τίτλο «ΚΥΑΝΙΟ στις δακρυγόνες βόμβες που έριξε η Αστυνομία κατά των διαδηλωτών» και «Και τώρα θανατηφόρα ασφυξιογόνα», ανακοινώνει τα εξής:

- Χημικά μέσα (δακρυγόνα) χρησιμοποιούνται απ' όλες τις Αστυνομίες του κόσμου, για την αντιμετώπιση επικινδύνων καταστάσεων.
- Τα χρησιμοποιούμενα από την Ελληνική Αστυνομία χημικά μέσα, περιέχουν την ερεθιστική ουσία CS και είναι τα ίδια με αυτά που χρησιμοποιούν οι αστυνομίες όλων των χωρών μελών της Ε.Ο.Κ.
- Από την μέχρι τώρα χρήση των ουσιών αυτών έχει γίνει αποδεκτό ότι οι προκαλούμενες στον ανθρώπινο οργανισμό δυσμενείς επιδράσεις είναι οι ελαφρότερες δυνατές, έχουν πολύ μικρή διάρκεια και σε καμία περίπτωση δεν δημιουργείται κίνδυνος σοβαρής βλάβης υγείας.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ
ΤΟΥ ΥΠ. ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ ΤΗΣ 29ης/1/90
(ΣΕ ΕΝΑ ΠΡΟΣ ΕΝΑ ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ)

- Ναι! Όλα τα καθεστώτα της Γης, από τους χασάπηδες του Τρίτου Κόσμου, του Ισραήλ και του Ρουμανίας του Τσαουσέσκου μέχρι τους ομολόγους τους με τα δημοκρατικά προσώπια της Δύσης χρησιμοποιούν χημικά μέσα εξόντωσης όσων αμφισβητούν την εξουσία τους. Η χημική ή μη γενοκτονία είναι η κρυφή επιθυμία κάθε κράτους.
- Αν όντων τούτα τα χημικά τους μέσα περιέχουν ερεθιστικές ουσίες τότε —εν όψει της υπογεννητικότητας της χώρας μας— τους προτείνουμε να προσθέσουν και ερεθιστικά της γενετήσιας επιθυμίας.
- Είναι κωμικό το θέαμα της ηγεσίας της ΕΛΑΣ να προσπαθεί, απολογούμενη, να αποδείξει ότι τα θανατηφόρα και μεταλλακτικά αέρια που χρησιμοποίησαν εναντίον μας την Παρασκευή —όπως στο παρελθόν και στο μέλλον ενάντια σε κάθε εξεγερμένο— είναι τα ελαφρότερα δυνατά. Είναι ξεκαρδιστικό το θέαμα γιατί όλοι γνωρίζουν ότι αυτά τα ανυπόληπτα και λαομίσητα αστυνομικά ανδρικόελα θα ήθελαν να μας έχουν εξοντώσει όλους. Κι αυτό γιατί είναι πιστοί στα αφεντικά τους, τους πανούργους καριερίστες της ιλαροτραγωδίας που λέγεται διαχείριση της ελληνικής εξουσίας και τους —περισσότερο ή λιγότερο νόμιμους— απατεώνες συμπτωταγωνιστές τους, τους φορείς του κεφαλαίου. Ξέρουμε ότι θα μας ήθελαν νεκρούς. Το προσπαθούν άλλωστε χρόνια τώρα. Είτε με την ηρωίνη που πουλάνε είτε με τα γκλόμπι, τα αέρια και τις σφαίρες τους. Μία απ' αυτές σκότωσε το σύντροφό μας Μιχάλη Καλτεζά.

Όσο για την απόδειξη των ισχυρισμών τους δεν έχουν παρά να οργανώσουν δημόσια επίδειξη των προϊόντων τους πάνω στους συγγραφείς της ανακοίνωσης του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης.

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ
30/1/90

[Σ' αυτό το χρονικό σημείο, έχοντας σαν εμπειρία τα γεγονότα των 5-6 ημερών, θα έπρεπε να συζητήσουμε σοβαρά για τη συνέχεια της κατάληψης. Με δεδομένο πως η «εξέγερση» δεν είχε γενικευτεί αυτόματα και αυθόρμητα —όπως ίσως ελπίζαμε— με εστία την αθώωση του Μελίστα, με δεδομένο ακόμα πως η αδράνεια των φοιτητών δημιουργούσε —επειδή ακριβώς βρισκόμασταν σε πανεπιστημιακό χώρο— ένα «κενό» στην άρθρωση του αγώνα μας με άλλους κοινωνικούς χώρους, με δεδομένο επίσης πως η κατάληψη είχε ήδη το στίγμα «πρωτοποριακού» γεγονότος το οποίο «ενοχλούσε», θα έπρεπε να εξειδικεύσουμε το πρόταγμα «άνοιγμα στην κοινωνία» με συγκεκριμένες πρωτοβουλίες. Ή, σε αντίθετη περίπτωση, να συζητήσουμε τη συνέχεια του αγώνα με άλλες μορφές, έξω από την κατάληψη.

Αυτό δεν έγινε, και η στάση αναμονής που μας χαρακτήριζε ήδη ήταν πράγματι σε βάρος των προοπτικών της κατάληψης. Όπως φάνηκε πιο απτά στη συνέχεια, οι επόμενες κινήσεις μας σαν κατάληψη είχαν αμυντικό χαρακτήρα...]

7/POST-

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3/2:
...ΕΜΕΙΣ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ...

Μετά από διαδοχικές συνελεύσεις των προηγούμενων ημερών και παρά τις κάποιες αντιρρήσεις, έχει αποφασιστεί και πραγματοποιείται το απόγευμα πορεία: ειρηνική, αυτοπεριφρουρούμενη και ετοιμοπόλεμη απέναντι σε οποιαδήποτε πρόκληση της αστυνομίας. Χίλια διακόσια άτομα διαδηλώνουν ενώ άλλα διακόσια περιφρουρούν το Πολυτεχνείο...

[Η επιλογή μας να έχει η πορεία αυτόν το χαρακτήρα ήταν σωστή, λαμβάνοντας υπόψη, αφενός τις οργανωτικές δυνατότητες —που δεν επέτρεπαν κάτι «παραπάνω»— και, αφετέρου, την κατάσταση στην οποία βρισκόμασταν πάντα, συνολικά σαν κατάληψη: δηλαδή, χωρίς σχέδιο.

Όμως, δεν ήταν εκείνη η μαζική πορεία που θα θέλαμε, και που ήταν αναγκαία από κάποια άποψη... (εκείνος ο σύντροφος που μίλησε για το φόβο που μας έχει πιάσει, και που θα πρέπει να χτυπηθεί γιατί είναι το όπιο της εξουσίας, είχε δίκιο).

Ένα ακόμα «όμως» αφορά τη συνειδηση που μπορεί να δημιουργήσει η συγκεκριμένη πορεία, τόσο γενικά στην κοινωνία, όσο και σε εμάς τους ίδιους. Όσον αφορά το πρώτο, με δεδομένο πως η διαμόρφωση της κοινής γνώμης βρίσκεται σε εχθρικά χέρια, δεν πρέπει να έχουμε αυταπάτες πως ανασκευάστηκε η εικόνα «των καταστροφών χωρίς αιτία»... Η πορεία αυτή θα ξεχαστεί όπως αρκετές άλλες, αφού κιόλας δεν είχαμε τη δυνατότητα να μιλήσουμε γι' αυτήν. Όσον αφορά «εμάς», η έλλειψη συζήτησης πάνω στο ζήτημα «η αντι-βία μας, πότε (θα) τη χρησιμοποιήσουμε και με ποιον τρόπο», άφησε σκοτεινά σημεία στην επιλογή της ειρηνικής, αυτοπεριφρουρούμενης και ετοιμοπόλεμης πορείας. Παρότι δεν είναι αναγκαίο να συμφωνήσουμε όλοι, είναι χρήσιμο να μη γίνεται η μολόμεντη επιχείρηση σε πηγαδάκια μεταξύ μας —γιαυτό μια τέτοια ανοιχτή συζήτηση θα καταγραφεί, όποτε γίνει, σαν θετική εμπειρία...]

ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ

Προς όλους όσους συμπαραστέκονται στο κίνημα των καταλήψεων.

Προς όλους όσους θεωρούν κοινό τον αγώνα ενάντια στον εκβαρβαρισμό της κοινωνίας από το κεφάλαιο και το κράτος.

Προς όλους όσους δεν έχει αποβλακώσει το σύστημα ώστε να πιστεύουν τις συκοφαντίες των τεχνικών της εξουσίας.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.

Αυτή τη στιγμή οι καταλήψεις είναι η αιχμή της κοινωνικής αυτοάμυνας. Η κοινή απειλή πρέπει επιτέλους να καταγελθεί κοινωνικά και μαζικά.

ΕΙΜΕΘΑ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΩΝ ΕΥΘΥΝΩΝ ΜΑΣ.

Μια κλίκα απατεώνων και κλεπτών: ένα κλειστό σύστημα εξουσίας αναπτύσσει ξεδιάντροπα την επίθεσή του.

ΤΡΩΝΕ ΠΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ. ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

— Χρέος της Ελλάδας στο εξωτερικό: 22 δις δολάρια.

— Υπερκέρδη ελλήνων μεγαλοαστών διοχετευμένα στο εξωτερικό 39 δις δολ. από τους Τσάτσους και τους Ανδρεάδηδες, στους Κοσκωτάδες και τα νέα Τζάκια. Από τη δεξιά στη σοσιαλιστική απάτη και αντιστροφή.

Το μεγάλο φαγοπότη συνεχίζεται σε βάρος μιας παθητικοποιημένης και άρρωστης κοινωνίας. Το ξαναλέμε: Είμαστε το άνοιγμα της ελληνικής κοινωνίας. Κλέφτες, αλήτες και

καταστροφείς είναι και φαίνονται. Ποιος τους πιστεύει πια; Οι πολιτικές συμμορίες αδειάσαν τα ταμεία και έχουν καταστρέψει τον τόπο.

Ονεί υμίν Γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί.

Αυτοί οι αλήτες κόπτονται για την δημόσια και πανεπιστημιακή ιδιοκτησία.

ΤΡΩΝΕ, ΠΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ

Αθρώνοντας το Μελίστα προκάλεσαν θρασύτητα το λαϊκό αίσθημα και άνοιξαν τον δρόμο για την καταστολή νέου τύπου.

Στην Ελλάδα το 1990-1992, της Ευρωπαϊκής συγκέντρωσης του κεφαλαίου, τα περιθώρια για τους κοινωνικούς αγώνες στενεύουν.

Χρειάζονται μπάτσους να σκοτώνουν και τους σπλίζουν τα χέρια.

Αυτή είναι η αλήθεια και για αυτό γίνεται η κατάληψη στο Πολυτεχνείο. Είμαστε ψύχραιμοι ενώ αυτοί άρχισαν να πανικοβάλλονται!

Ας βαθύνουμε το ρήγμα ανάμεσα σε αυτούς και σε μας.

Οι καταλήψεις πρέπει να εμπλουτιστούν και με άλλες κοινωνικές δυνάμεις.

Οι καταλήψεις πρέπει να εξαπλωθούν σε όλη την Ελλάδα, σε όλους τους κοινωνικούς χώρους.

Ο κοινός εχθρός ακονίζει τα όπλα του. ΕΠΑΓΡΥΠΝΕΙΤΕ ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 1990

ΕΠΕΙΔΗ Η ΓΗ, Ο ΑΕΡΑΣ, Η ΣΚΕΨΗ, ΟΙ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ, ΟΛΑ ΜΟΛΥΝΟΝΤΑΙ

— Επειδή η αλήθεια είναι επαναστατική και το ψέμα τροφή και έκκριση της εξουσίας.

Επειδή η υπερβολική δόση (OVERDOSE) από MEGA CHANEL της διαφήμισης, ANTENNA TV της ασφάλειας κ.λπ., μπορεί να επιφέρει ολική αμνησία, πλήρη αναισθησία ή ακαριαίο θάνατο.

Επειδή η επιθυμία, η χαρά, η δημιουργία, η ομορφιά, το παιχνίδι στο δάσος, η αυτοοργάνωση, το συναίσθημα, ο ήλιος, το φεγγάρι, ο έρωτας, η ελευθερία, η εναλλαγή, ο στοχασμός, η γνησιότητα, η αλληλεγγύη, η ΖΩΗ είναι από την μια μεριά και από την αντίπαλη είναι το κράτος, το κεφάλαιο, ο φασισμός, η αλλοτρίωση, ο ανταγωνισμός, το εμπόριο των πάντων, η εξουσία παντού, ο καταναγκασμός, η υποκρισία παντού, η ανταλλαγή, η συναλλαγή, η διατροφή, τα SUPER MARKET, το κωλόχαρτο, το χιλιάρικο, η απάτη, ο Λαλιώτης, η νέκρα, η υποταγή, το πιστοποιητικό, οι εξετάσεις, το MARIE-CLAIRE, η μίζερια, Ο ΘΑΝΑΤΟΣ.

Επειδή πολλοί Ιταλοί που την έκαναν το '41 δεν ήταν μακαρονάδες αλλά αντιφασίστες.

Επειδή το χασίς, το τσάι, το χαμομήλι δεν είναι ναρκωτικά αλλά είναι η πράξη, τα ψυχοφάρμακα που μοιράζουν οι βασιλίσσες του πλανήτη (ROCHE, BAYER κ.λπ.) αλλά και η COCA COLA (πάει με όλα), η τηλεόραση, τα MASS MEDIA, τα κομπιούτερ, ο Παπαντρέου, η ΑΕΚ ο (πρωτ)-αθλητισμός, η παράταξη ΜΑΣ, Η ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ ΜΑΣ.

Επειδή τα γκούλανγκ δεν υπήρξαν μόνο στο κρατικό καπιταλισμό της Ανατ. Ευρώπης αλλά είναι εδώ γύρω μας και διεισδύουν σαν την ομίχλη.

Επειδή η ψυχανάλυση κοστίζει κι αυτή (τίποτα δεν χαρίζεται όλα πληρώνονται) και εξάλλου είναι μισητή γιατί δεν μας χρειάζεται γιατί ξέρουμε τι μας γίνεται και τι μας συμβαίνει — ξέρουμε τι να μισούμε και τι να αγαπάμε.

Επειδή ΟΙ ΤΑΡΑΧΕΣ των λμνάζοντων νεράν του απονεκρωμένου βούρκου είναι υπόσχεση ΖΩΗΣ, αφύπνιση, κόντρα και ενάντια στη ΤΑΡΑΧΗ του Λε Πα, τη μόνη ταραχή που γνωρίζουν αυτή τη στιγμή συλλήβδην μικροαστοί, μεγαλοαστοί και μικρομεσαίοι.

Επειδή εμείς που υπογράφουμε αυτό το κείμενο οι οποίοι δεν αφιχθήκαμε μόλις από το Πλούσιον γνωρίζουμε, καλά ότι δεν κατέχουμε την απόλυτη αλήθεια, την απόλυτη καθαρότητα και ανθρωπιά αλλά ότι τα ψάχνουμε και τα διεκδικούμε με πάθος κάθε ώρα και στιγμή.

Επειδή στην Αθήνα και παντού η αγάπη για τη ζωή πληρώνεται καθημερινά με θάνατο.

ΓΙΑ ΑΥΤΟ η πραγματική δίκη της γενικευμένης κτηνωδίας και κοινωνικής βαρβαρότητας ξεκίνησε τη Παρασκευή το βράδυ 26/1/90 με τις φλόγες που μας ενδιαφέρουν λιγότερο από τη σπίθα ζωής που τις πυρπολεί.

ΟΜΑΔΑ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΩΝ ΣΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟ
ΘΑΛΑΜΟ ΤΗΣ ΓΗΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ Ο-
ΜΟΡΦΗ ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ
ΜΕ ΣΥΓΚΡΑΤΗΜΕΝΗ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ
ΣΤΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ
(Αν και καμιά φορά δεν ξέρεις μπορεί ο λυκο-
υρέζος να γραφτεί σαν σημαδιακό πρόσωπο
στο τελευταίο κεφάλαιο της προϊστορίας της
ανθρωπότητας)

ΕΡΓΑΤΕΣ ΞΥΠΝΗΣΤΕ.

Το σύστημα παίζει χοντρό παιχνίδι στις πλάτες σας.

ΟΧΙ, στο μεροδούλι-μεροφαί, που μας επιβάλλουν.

Τα εργοστάσια να γίνουν χώροι αυτοοργάνωσης και αυτοδοηκόμενα απ' την εργατική τάξη.

Να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας.

Είναι δική μας και κανενός άλλου.

Κάθε ώρα δουλειάς, είναι μια ώρα κλεμμένης
ζωής.

ΜΗΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΤΗΝ ΕΠΙΤΕΙΟ

Το Πολυτεχνείο είναι εδώ ζωντανό.

Είναι αγώνας που συνεχίζεται ενάντια στον κάθε φασίστα,
δολοφόνο ενάντια σε κάθε είδους καταστολή,

ΜΗΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΤΗΝ ΕΠΙΤΕΙΟ

Το αίμα του 15χρονου Καλτέζα βρίσκεται πάνω στο δρόμο
που παίρνετε για να πάτε στις δουλειές σας, και στα μαθήμα-
τά σας.

Αυτοί που στέκονται αδιάφοροι

Αυτοί που αθώωνουν τους δολοφόνους

μας κατηγορούν

για λεηλασίες και καταστροφές,

Οι ίδιες κατηγορίες που γράφτηκαν για την Κατάληψη του
Πολυτεχνείου το '73,

Οι ίδιες κατηγορίες για την Κατάληψη του Πολυτεχνείου
και σήμερα.

ΤΙ ΣΑΣ ΛΕΕΙ ΑΥΤΟ;

ΜΗΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΤΗΝ ΕΠΙΤΕΙΟ

ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΩΣΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Αυτοί που σήμερα το δικάζουν, έχουν αθώοσει φονιάδες και
κλέφτες καταδικάζοντας τον δολοφονημένο πισώπλατα
15χρονο.

Πού είναι η δικαιοσύνη του Λαού;

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ

9/post-

απάντηση στους περί φοιτητών κοιτομένους, στους περί πανεπιστημιακού ασύλου καταπατήσεως ορθωμένους

Η ευαισθησία της ανθρωπίνης ύπαρξης απέναντι στην καταπάτηση αξιών και δικαιωμάτων που εξασφαλίζουν την κοινωνικότητα και εν τέλει την ίδια την ύπαρξή της, είναι πάνω από τίτλους, πρόσκαιρες και παραπλανητικές διαχωριστικές γραμμές του στυλ εξωφοιτητικά-φοιτητικά στοιχεία. Όλοι μας οι μετέχοντες στην κατάληψη, πάνω απ' όλα είμαστε άνθρωποι που νοιαζόμαστε να υπερασπίσουμε αυτόν τον τίτλο μ' όλο το πλούσιο περιεχόμενό του και τη δυναμική του κόντρα στους θιασώτες της νεκρικής σιγής, της ένοχης ουδετερότητας, στους νεκροθάφτες της ανθρωπίνης φύσης. Άνθρωποι που έχουμε το δικαίωμα να απαιτούμε την ύπαρξη, εξέλιξη, διασφάλιση των όρων δημιουργίας μιας κοινωνίας αγάπης, δικαίου, συντροφικότητας, αλληλεγγύης, αυτοσεβασμού, απλώς και μόνο γιατί είμαστε άνθρωποι και αυτό είναι κάτι παραπάνω από αρκετό. Είναι το μόνο.

Αυτή η κατάληψη βρίθκει από φοιτητικά και εξωφοιτητικά στοιχεία, βρίθκει από ανθρώπους που έχουν δικαίωμα να εκφραστούν, ιδέες, λόγο να εκφέρουν. Το πανεπιστημιακό άσυλο, μέσα σε μια κοινωνία περιορισμών και απαγορεύσεων εξασφαλίζει την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών, ΟΧΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ ΦΟΙΤΗΤΩΝ. Και οι ιδέες για όσους δεν το ξέρουν, εκπορεύονται από διαδικασίες που έχουν κέντρο τους το ανθρώπινο μυαλό. Ένα μυαλό που για να λειτουργήσει δε χρειάζεται ούτε τη φόρμα του εργάτη, ούτε το πάσο του φοιτητή, ούτε τα σύμβολα οποιουδήποτε άλλου διαχωρισμού της ανθρωπίνης δραστηριότητας. Μέχρι την οριστική εξέλιξη της ανάγκης ύπαρξης οποιουδήποτε ασύλου σ' αυτή την κοινωνία εμείς θ' αγωνιζόμαστε με όπλα τη φαντασία μας και το κέφι μας για ζωή.

ΟΜΑΔΑ «ΦΟΙΤΗΤΩΝ» ΠΟΥ ΜΕΤΕΧΟΥΝ Σ' ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Η ΣΙΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ

Οι φοιτητές των σχολών:

Χημικών Μηχανικών
Μηχανολόγων Μηχανικών
Ηλεκτρολόγων Μηχανικών
Μεταλλειολόγων Μηχανικών
Πολιτικών Μηχανικών
Οδοντιατρικής
Πολιτικού Νομικής
Οικονομικού Νομικής
Νομικού Νομικής
Αρχιτεκτονικής
Καλών Τεχνών
Φιλοσοφικής
Χημικού
Φυσικού
Παντείου

που συμμετέχουμε στην Κατάληψη του Πολυτεχνείου καταγγέλλουμε τα ψευδεπίγραφα καλέσματα προς τους φοιτητές από συγκεκριμένες κομματικές οργανώσεις, οι οποίες δεν δικαιούνται να αντιπροσωπεύουν το σύνολο του φοιτητικού σώματος.

Δικαιούνται, βέβαια, να αντιπροσωπεύουν τη νεοσυντηρητική επίθεση του κράτους και των οργάνων του στο συγκεκριμένο κοινωνικό χώρο που ονομάζεται Πανεπιστήμιο.

Θεωρούμε, πως οι φοιτητές δεν αποτελούν ένα ενιαίο κοινωνικό στρώμα με συγκεκριμένες κοινωνικές και πολιτικές συντεταγμένες.

Για το λόγο αυτό, εμείς, οι συμμετέχοντες στην Κατάληψη, καλούμε όλους τους ελεύθερους φοιτητές το πρωί της Δευτέρας 5 Φλεβάρη '90 να περιφρουρήσουν την Κατάληψη του Πολυτεχνείου, που υπερασπίζεται τις ζωές και την αξιοπρέπεια όλων, ενάντια σε όσους περιφρουρούν τα στοιχειώδη κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματά μας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ΓΙΑΤΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΜΕ ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΟΥΜΕ
ΣΕ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΑΣ:

Ο Σύλλογος Φοιτητών της ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ, εκτιμώντας τα τελευταία γεγονότα και αναζητώντας τρόπο να παρέμβει και να δηλώσει την αντίθεσή του σε μια οφθαλμολογικά υγιέστατη «δικαιοσύνη», σε μια αστυνομικοκρατούμενη Πολιτεία, σε ένα κράτος που έχει αποφασίσει να εξοντώσει την μαχόμενη νεολαία, σε πολίτες που δέχονται χωρίς να εξετάσουν, στην πλειοψηφία των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης που χειραγωγούνται — άγονται και φέρονται, ψεύδονται δόλια και κρύβουν προσεκτικά, αποφάσισε να προχωρήσει σε κατάληψη της σχολής του, τασσόμενος έτσι αλληλέγγυος και στους καταληψίες του Πολυτεχνείου.

Ο σύλλογος φοιτητών της Σχολής Καλών Τεχνών δεν δέχεται τους Κορματο-φοιτητοπατέρες που μιλούν λες και εκφράζουν όντως την γνώμη των φοιτητών. Ο σύλλογος δεν δέχεται να του λένε πως οι «φοιτητές δεν συμφωνούν με την κατάληψη του Πολυτεχνείου» γιατί εμείς οι φοιτητές της ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΣΥΜΦΩΝΟΥΜΕ γι' αυτό και προχωρήσαμε σε κατάληψη υποστήριξης.

Εμείς οι φοιτητές της Σχολής Καλών Τεχνών ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΜΕ ΑΣΥΛΟ στο κυνηγημένο από την «Δικαιοσύνη» ΔΙΚΑΙΟ.

Εμείς οι φοιτητές ζητάμε την ΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΤΟΥ ΜΕΛΙΣΤΑ.

Εμείς οι φοιτητές ζητάμε ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ ΤΩΝ ΜΑΤ ΚΑΙ ΜΕΛΑ.

Εμείς οι φοιτητές ζητάμε ΤΟΝ ΑΦΟΠΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ.

Εμείς οι φοιτητές ζητάμε ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ ΣΤΑ ΑΔΕΙΑ ΣΠΙΤΙΑ, ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ.

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΜΕ

την απροκάλυπτη νομιμοποίηση της κρατικής βίας που σημαίνει η αθώωση του Μελίστα. Πιστεύουμε ότι κάτι τέτοιο νομιμοποιεί τον καθένα στη βία και στην αυτοδικία και δηλώνουμε την αντίθεσή μας στην οργανωμένη από το κράτος κλιμάκωση της βαρβαρότητας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Πολυτεχνείο, 4. Φεβρουαρίου 1990

ΔΕΥΤΕΡΑ 6/2:
...ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ «ΑΝΤΕΠΙΤΘΕΝΤΑΙ»
ΔΕΝ ΜΑΣΑΜΕ

Η πολυδιαφημισμένη επί τρεις ημέρες από τα media συγκέντρωση των φοιτητών του Πολυτεχνείου ενάντια στην κατάληψη αποδεικνύεται μια φιλόδοξη παπάρα: σε σύνολο επτά χιλιάδων φοιτητών μαζεύονται πεντακόσιοι (οι μισοί είναι υπέρ της κατάληψης!), και το χειρότερο, βρίσκουν τις πόρτες ανοιχτές. Στα πηγαδάκια που (αναγκαστικά γι' αυτούς, όχι όμως και για εμάς) σχηματίζονται, πιπιλίζουν (ανόρεχτα, είναι αλήθεια) σαν δικαίωμά τους την υπακοή στους ανωτέρους τους. «Ποια νεολαία; Νεκρή νεολαία...»*

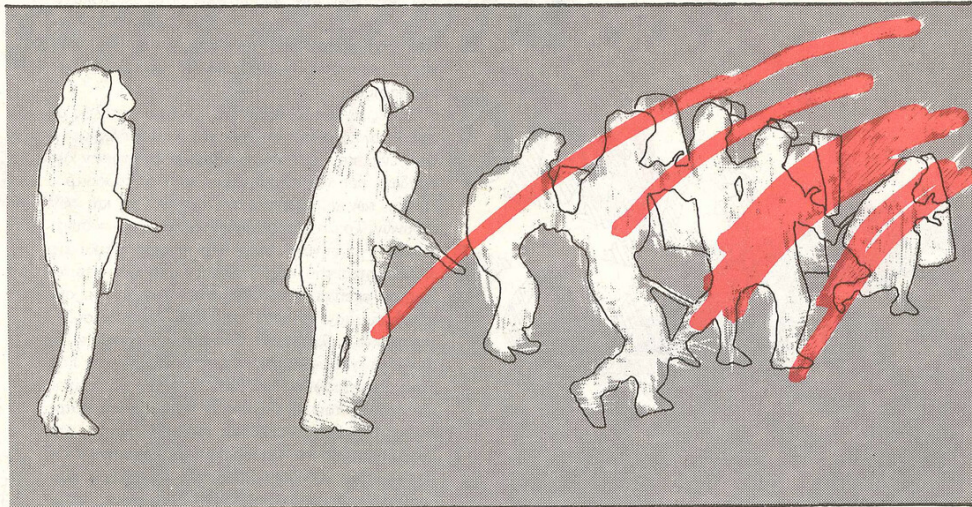
[Η επιλογή της μη-απομόνωσής μας απέναντι στη συγκεκριμένη συγκέντρωση, η μη-τρομοκράτησή μας από την επιχείρηση «οι φοιτητές (η κοινωνία) είναι εναντίον σας» ήταν πέρα για πέρα σωστή — και οι αντιρρήσεις σ' αυτήν αποδείχτηκαν αβάσιμες.

Αλλά σαν τέτοια, αυτή η κίνηση έμεινε μισή: Για την ακρίβεια, περιορίστηκε στην αμυντική της επιτυχία. Η απουσία οργανωμένης φοιτητικής συνιστώσας και από την κατάληψη και από τη γενικότερη διαμαρτυρία, μας στέρησε τη δυνατότητα επιθετικής απάντησης, σε διάφορα επίπεδα, απέναντι σ' αυτούς που αποπειράθηκαν να κινητοποιήσουν εναντίον της κατάληψης κοινωνική καταστολή. Μας έμεινε μόνο η χαρά πως γελοιοποιήθηκαν — αν και πρέπει να είναι πολύ λίγοι αυτοί που το κατάλαβαν. Θα ήταν ακόμα πιο καλά αν είχαν μείνει σε ορισμένους «ριζοσπάστες» φοιτητές κάποια συμπεράσματα, έμπρακτα αξιοποιήσιμα...]

*«κοινωνικά απόβλητα»

10/φυστ-

Πολίτες εναντίον καταληψιών

Ομάδα εργαζομένων ενώ προσέρχεται στο Πολυτεχνείο. Η συγκέντρωση ξεκίνησε από την Πλ. Κάνιγγος.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΕ ΑΠΕΡΓΙΕΣ-ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ-ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ

Οι εργαζόμενοι που συμμετέχουμε στην κατάληψη του Πολυτεχνείου καταγγέλλουμε:

- Την αθώωση του δολοφόνου Μελίστα
- Την πολιτική επιστράτευση και τη συκοφάντηση των απεργιακών αγώνων
- Τις βάνουσες επιθέσεις των ΜΑΤ ενάντια σε νέους (εισβολή στην κατάληψη της Λ. Αμαλίας, περικύκλωση του Υπ. Παιδείας) και σπουδαστές

ΞΕΡΟΥΜΕ:

Ότι το κράτος και το κεφάλαιο στο όνομα της ανάπτυξης και της εθνικής οικονομίας και της «παραγωγικότητας» επιχειρούν να υποτάξουν όλες τις κοινωνικές αντιστάσεις και κινητοποιήσεις, να μας πείσουν ότι η δική τους κρίση είναι και δική μας υπόθεση και με τη «συναινεση» να μας κάνουν να δεχτούμε την άγρια λιτότητα, τις απολύσεις, τη σύνδεση του μισθού με την παραγωγικότητα, την πιο βάρβαρη εν τέλει εκμετάλλευση της δουλειάς μας και της ζωής μας.

Ότι η επίθεση αυτή μπορεί να αντιμετωπιστεί. Σε όποιους χώρους και κλάδους, εργάτες και εργαζόμενοι πήραμε τις τύχες μας στα χέρια μας, προχωρήσαμε σε αποφασιστικούς αγώνες μέσα από την ταξική ενότητα, αυτοοργάνωση και αδιαλλαξία μας, καταφέραμε να νικήσουμε.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΜΕ:

Την υποκριτική στάση των «προοδευτικών» κομμάτων που, ενώ διαμαρτύρονται για την αθώωση του Μελίστα, καταγγέλλουν όλους όσους έμπρακτα αντιστέκονται σ' αυτή την αθώωση.

Την αντεργατική και απεργοσπαστική στάση τόσο των «οικουμενικών» υπουργών όσο και της οικουμενικής ΓΣΕΕ, επειδή οι μεν πρώτοι υπογράφουν τα διατάγματα για την επιστράτευση των οδοκαθαριστών (Κατρίβανος), και το ξεπούλημα των προβληματικών (Γιάνναρος), η δε ΓΣΕΕ κάνει κάθε τι για το σπάσιμο των απεργιών και την εκτόνωση της αγανάκτησής μας.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ:

- Στους απεργιακούς αγώνες όλων των συναδέλφων μας.
- Στους εργάτες και τις εργάτριες της «ΜΠΕΡΚΣΑΪΡ», του «ΑΙΓΑΙΟΥ» και της «ΛΙΝΤΕΡ».

- Στους έκτακτους του δημοσίου και των ΟΤΑ.
- Στους απεργούς της τράπεζας Πίστωσης.

ΔΗΛΩΝΟΥΜΕ:

Ότι η κατάληψη του Πολυτεχνείου αποτελεί έμπρακτη απάντηση στην κρατική καταστολή και τρομοκρατία και ταυτόχρονα κομμάτι της γενικότερης κοινωνικής αντίστασης απέναντι στα σχέδια του κεφαλαίου και του κράτους.

Ότι η δυσφήμιση και οι συκοφαντίες σε βάρος της κατάληψης από την κυβέρνηση, τα κόμματα, την τηλεόραση και τον τύπο, είναι τόσο αληθινές όσο και αυτές που εξαπολύονται σε βάρος απεργών, διαδηλωτών και καταληψιών.

ΕΜΕΙΣ ΑΠΑΝΤΑΜΕ:

Αντικοινωνικοί είναι αυτοί που εκμεταλλεύονται και καταπιézουν την κοινωνία.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ

Η κυβέρνηση των ήδη υπόδικων κλεφτών και δολοφόνων, έχει την αναιδεια να κατηγορεί την κατάληψη του Πολυτεχνείου για έλλειψη σεβασμού προς την περιουσία του λαού μέσα στο κτίριο.

Κατηγορούν τους καταληψίες του '90 με τον ίδιο τρόπο που όλοι τους χωρίς εξαίρεση κατηγορούσαν τους καταληψίες του '73.

Έχουμε αρκετή ευαισθησία και ανθρωπισμό να αξιολογούμε την ζωή του συντρόφου και φίλου μας Μιχάλη Καλτεζά σημαντικότερη από το σύνολο της περιουσίας ενός ιδρύματος παραγωγής εξειδικευμένων ηλιθίων, όπως το Ε.Μ.Π. Έχουμε πολύ μεγαλύτερη αξιοπρέπεια από κάποιους Ζολώτες, που κράτησαν τα γραφεία τους στην Τράπεζα Ελλάδος ακόμη και στη διάρκεια της κατοχής και είχαν αξίους μαθητές τους Τσάτσους και Κοσκινάδες.

Αν είμαστε 50 αναρχικοί πασιρικάδες, τότε αυτοί που κυβερνούν είναι 4 γερόντια σε προχωρημένο στάδιο αρτηριοσκλήρωσης.

Ξέρουμε με ποιους, έστω και σιωπηλά, είναι ο ελληνικός λαός.

Με μας βέβαια!

Η Γενική συνέλευση της Κατάληψης
του Πολυτεχνείου 7.2.1990

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10/2:

...ΑΝΤΕΠΙΠΤΘΕΤΑΙ ΚΑΙ Η ΓΣΕΕ!!
ΔΕΝ ΜΑΣΑΜΕ

Αφού η ΓΣΕΕ επί δύο μέρες καλεί με κάθε μέσον (και αφίσες!...) τους εργαζομένους σε συγκέντρωση και πορεία διαμαρτυρίας ενάντια στην κατάληψη του Πολυτεχνείου, αποδεικνύεται πως οι εργαζόμενοι της Αθήνας είναι περίπου τετρακόσιοι... αρκετοί πάντως για να φωτογραφηθούν κατάλληλα έξω από την πόλη της Πατησίων. Μήπως αυτοί οι τετρακόσιοι «εργαζόμενοι» θα έπρεπε να αφήσουν τις πορείες και το μπλοκάρισμα της κυκλοφορίας και να πάνε να δουλέψουν;

[Κρατήσαμε για άλλη μια φορά την ψυχραιμία μας, τις πόρτες και τις αγκαλιές μας "ανοιχτές" και καλά κάναμε. Αμυντικά πήγαμε καλά...]

Όμως: τι έπαθαν ξαφνικά οι θεσμοί, οι συλλοβάτες αυτής της κοινωνίας, και ήρθαν να σπάσουν τα μούτρα τους επάνω μας; Ήταν τόσο σίγουροι πως κανείς άλλος εκτός από εμάς δεν τους έβλεπε; Πώς θα μπορούσαμε να κάνουμε το αίσχος τους εμφανέστερο; Αφού η κοινωνία δεν ήταν (είναι) ούτε μαζί τους, πού ήταν (είναι); Αυτά είναι μερικά ερωτηματικά που η κατάληψη θα έπρεπε να συζητήσει και να απαντήσει, αν ήθελε να περιμένει πια κάτι άλλο πέρα από την αστυνομία, ή τους τελευταίους γενναίους της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ. Σε κάθε περίπτωση, μετά από δύο βδομάδες σαν αυτές της κατάληψης υπήρχαν πολλά πράγματα για να βγουν συμπεράσματα — και επιτέλους, ένα κάποιο σχέδιο συνέχειας. Όμως...]

h/post-

Οι μισές επιτυχίες της κατάληψης, ακριβώς επειδή είναι μισές, επιβεβαιώνουν τον μεταβατικό χαρακτήρα του γεγονότος, που οι ίδιοι έχουμε δημιουργήσει, επάνω μας. Από την άλλη, καθημερινά προβλήματα ενισχύουν μια πραγματικότητα ελάχιστα ηρωική, αν όχι απελπιστική.

Από τη στιγμή που μπαίνει υπό κρίση η τελευταία επιλογή που μπορούμε να κάνουμε —ή θα οργανώσουμε τη συνέχεια εδώ, ή θα την οργανώσουμε αλλού—, το λόγο παίρνουν τα συναισθήματα, οι κακεντρέχειες και μερικοί αμφιβολής ποιότητας λεονταρισμοί.

Ωστόσο, τα πράγματα είναι καθαρά: δεν μπορούμε να συνεχίσουμε έτσι και ταυτόχρονα να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις που μόνοι μας θέσαμε.

ΔΕΥΤΕΡΑ 13/2: ...ΤΗΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΗΣ

Το απόγευμα, μετά από μικρή συναυλία και κάτω από βροχή, οι «τελευταίοι διακόσιοι» καταληψίες (τελευταίοι ανάμεσα σε τρεις-τέσσερις χιλιάδες που σχετίστηκαν με το Πολυτεχνείο) φεύγουμε — αφήνοντας πίσω μας ανεξόφλητους λογαριασμούς. Όχι βέβαια σχετικούς με τις ζημιές που μας καταλογίζουν, αλλά σχετικούς με τις επιθυμίες, τις επιλογές, τις πρακτικές και τις ελπίδες μας.

[Χρειάζοταν, τουλάχιστον ψυχολογικά, να είχαμε επιλέξει ένα τέλος περισσότερο συνειδητό, λιγότερο αναγκαστικό, ένα τέλος μη-τέλος. Κάτι τέτοιο απαιτούσε αυτή η υπόθεση —όπως και αν εξελίχτηκε— σαν υπόθεση συλλογικού αγώνα. Αυτό δεν έγινε τότε και εκεί που έπρεπε, έτσι ώστε «την πόρτα θα την κλείσουν» εκ των υστέρων εκείνες οι (προϋπάρχουσες της κατάληψης) ομάδες που είχαν τη μικρότερη σχέση με την κατάληψη... αλλά έχουν το μεγαλύτερο «κύρος».

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου '90, είναι η αρχή για όσους και όσες πρόκειται να συνεχίσουν, αξιοποιώντας τις εμπειρίες τους, ατομικές ή συλλογικές, κρίνοντας, σχολιάζοντας, αναθεωρώντας ή σχεδιάζοντας προσεκτικότερα τις συνέπειες των επιλογών που έγιναν.

Μακριά από έναν ισολογισμό των υπέρ και των κατά, η κατάληψη αυτή, που για μας είναι πράγματι μια αρχή, έδειξε μερικά πράγματα:

α) Ένα πλήθος συντρόφων (μερικοί από τους οποίους έχουν αναφορές και καταβολές στις χρονιές του '85 και του '86...) επιχείρησε και κατά κάποιον τρόπο ξεκίνησε την υπέρβαση μερικών χαρακτηριστικών στη δράση και τις επιλογές — αυτών κυρίως που στο παρελθόν συνηγόρησαν στην περιθωριοποίηση και στην καταστολή της νεολαϊστικής αντίστασης (τους).

είμαι
ενοχ
ΑΝΑΒ
ΣΕ Ο-ΤΙΣ

— Περί Τύπου, δημοσιότητας κ.λπ.

Αν και οι σχέσεις μας με τον Τύπο στο σύνολό του είναι, υποτίθεται, εχθρικές, κατά τη διάρκεια της κατάληψης ο Τύπος θεωρήθηκε κατάλληλο μέσο ενημέρωσης και προπαγάνδωσης — αυτό φάνηκε καθαρά από τη σταθερή λειτουργία της επιτροπής Τύπου, τα τακτικά δελτία Τύπου και τις όποιες συνεντεύξεις.

Η χρήση (και η κατάχρηση) του μέσου ΤΥΠΟΣ δεν δημιούργησε βέβαια κάποιον κίνδυνο για την κατάληψη, εκτός από έναν: ενίσχυσε και εμπέδωσε την άποψη πως για να ξεκινήσουν κοινωνικοί αγώνες, είναι αρκετό να δημοσιοποιησουμε τις ΕΚΚΛΗΣΕΙΣ μας και να γνωστοποιήσουμε το «παράδειγμά» μας.

Έχοντας καθόλου ή ελάχιστα σταθερές και συγκεκριμένες σχέσεις με κοινωνικούς χώρους σε αναβρασμό, υπερεκτιμήσαμε τη σημασία που μπορεί να έχει η δημοσιότητα ενός αγώνα στην πυροδότηση άλλων αλυσιδωτών αντιδράσεων. Στην ουσία, αποδώσαμε και αποδίδουμε στα μέσα δημοσιότητας τη δυνατότητα να είναι τα μέσα σύνθεσης της κοινωνικής αντιπολίτευσης.

Αλλά όσο η κοινωνική αλληλεγγύη δεν μπορεί να στηρίζεται σε ανακινώσιμες, ψηφίσματα και επιστολές, άλλο τόσο η κοινωνική αντιπολίτευση δεν μπορεί να γενικευτεί επειδή... ανατευσήκε. Σ' αυτή την περίπτωση, ακόμα και το κοινωνικό στην κοινωνία γίνεται παράσταση, «άνοιγμα στην κοινωνία» γίνεται παράσταση, «άνοιγμα σε «άγνωστο» κοινό. Και ο Τύπος (εμπροστά σε «άγνωστο» κοινό) παίζοντας ακριβώς αυτόν το μεσολαβητικό ρόλο ανάμεσα στα γεγονότα και στις συνειδησεις σε σχέση με αυτά, ξέρουν καλά να εκμεταλλεύονται την απόσταση κοινού-πρωταγωνιστών και να τη μεγαλώνουν.

Από πρώτη άποψη η υπερεκτίμηση της δημοσιότητας φαίνεται γοητευτική — γρήγορα γίνεται απογοητευτική: οι απόπειρες θεαματικής νetai απογοητευτική: οι απόπειρες θεαματικής υπέρβασης των αποστάσεων μεταξύ κοινωνικών ομάδων ή/και κοινωνικών αγώνων πέφτουν θύματα του θεάματος, πετυχαίνοντας το πολύ-πολύ «στυλ» αυτοπαρουσίασης... και είναι γεγονός πως στην κατάληψη «άνθησαν» μερικοί τέτοιοι στυλίστες — όσο ακριβώς έλειψαν όλες οι υπολοιπες αρθρώσεις κοινωνικής αλληλεγγύης.

— Περί οργάνωσης της κατάληψης κ.λπ. κ.λπ.

Είναι ίσως λάθος να μιλάμε για ΜΙΑ κατάληψη του Πολυτεχνείου. Ουσιαστικά υπήρξαν τουλάχιστον δύο: μια συνεχής, των καθημερινών δρώμενων (ευχάριστων ή δυσάρεστων), και η άλλη, ασυνεχής, των συνελεύσεων (που αποφάσιζαν ή δεν αποφάσιζαν).

Αυτές οι δύο κατάληψεις δεν ήταν εντελώς άσχετες αλλά ούτε και σχετικές: υπήρχε ανάμεσά τους ένας κοινός τόπος ορισμένων ανθρώπων και ομάδων, που τελικά έμοιαζαν να είναι το κέντρο, κέντρο των αποφάσεων, της οργάνωσης και των ευθυνών. Το ότι αυτές οι δύο κατάληψεις δεν συνεπιπταν στο σύνολό τους, υπονόμεισε τελικά τις δυνατότητες του εγχειρήματος, από δύο μεριές: πρώτον, εκείνοι και εκείνες που «έγραψαν» τις συνελεύσεις σαν τη μόνη έγκυρη διαδικασία συζήτησης και συλλογικών αποφάσεων, νομιμοποίησαν τη λογική «ο καθένας με την κάβλα του», που είχε καταστροφικές συνέπειες. Δεύτερον, εκείνοι και εκείνες που «έγραψαν» τη σημασία της διαρκούς ενεργητικής παρουσίας τους στην κατάληψη, μετέτρεψαν τις συνελεύσεις σε club διαλόγων περιορισμένης ευθύνης: προφανώς αποφάσεις που δεν θα εφαρμόστουν από εκείνους —ες που τις παίρνουν, είναι άχρηστες — και γι' αυτό οι συνελεύσεις δεν δικαιούνται να αποφασίζουν!!

Οι υποκειμενικές αδυναμίες μας (είτε ήταν αδυναμίες στην περιφρούρηση είτε ήταν αδυναμίες πολιτικές) μεγενθύνθηκαν κάτω από αυτόν το δυισμό, και τελικά τα ερωτηματικά για το αν θα μπορούσαν να αποφευχθούν τα παρατράγοδα στην κατάληψη και για το αν θα μπορούσαν να ενταχθούν οργανικά σ' αυτήν οι χιλιάδες ανθρώπων που πέρασαν, έμειναν αναπάντητα.

Όσον αφορά το πρώτο, μερικοί από εμάς μπορούμε εύκολα να προβλέψουμε πως θα αποφευχθούν παρόμοιες καταστάσεις στο μέλλον... Όσον αφορά όμως το δεύτερο, που είναι και το πιο σοβαρό, προς το παρόν το μόνο που μπορεί να παρατηρηθεί είναι πως η στάση ανοχής ή αναμονής που παρατηρήθηκε γενικά στην κοινωνία απέναντι στην κατάληψη, αναπαράχθηκε και μέσα στις συνελεύσεις της κατάληψης: οι περισσότεροι —ες μην έχοντας συγκεκριμένες ανάγκες ή επιθυμίες να «στεγάσουν» μέσα στην κατάληψη εκφράζοντάς τις σαν υποκειμενικές παραμέτρους μιας συλλογικής προοπτικής, ΠΕΡΙΜΕΝΑΝ. Περιμέναν τις πρωτοβουλίες, τις ιδέες, τις προτάσεις πολύ λιγότερων, και μάλιστα χωρίς την αυτοδέσμευση να τις συζητήσουν και να τις κρίνουν.

Έτσι οι ευθύνες φάνηκαν να μετατοπίζονται σ' αυτούς τους πολύ λιγότερους, με την έννοια πως δεν ανταποκρίθηκαν στον πρωτοποριακό τους ρόλο: δεν επινόησαν τις κατάλληλες επιτροπές, δεν επέβαλαν την κατάλληλη οργάνωση, με λίγα λόγια υπέστησαν των αναγκών της κατάληψης!...

Όμως, οι επιτροπές, οι συντονισμοί και η οργάνωση ενός πλήθους ανθρώπων δεν μπορεί να προκύψει μονάχα από τις εμπνεύσεις μιας μειοψηφίας. Προκύπτει, κυρίως, από τις ανάγκες και τις επιθυμίες ατόμων και ομάδων — και προφανώς αυτές οι επιθυμίες και ανάγκες δεν εκμαιεύονται. Η κουλτούρα του ακροατή, εκφρασμένη είτε παθητικά (απουσία) είτε ενεργητικά (παρουσία) στις συνελεύσεις, αρκεί από μόνη της για να κάνει την όποια οργάνωση μειοψηφική υπόθεση... και κάτι τέτοιο απέχει πολύ από τη συλλογική ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ μας.

Επιμύθια...

— Περί ζημιών, κλοπών κ.λπ.

Καθόλου άσχετα με τα προηγούμενα, η κατάληψη του Πολυτεχνείου κινήθηκε συνολικά ανάμεσα σε δύο ακραίες εκδοχές: παιδική χαρά και πάρτυ. Και ενώ δεν υπάρχει κανένα ζήτημα απολογίας μας για τις ζημιές και τις κλοπές, δεν υπάρχει —δεν μπορεί να υπάρξει— επίσης ζήτημα συγκάλυψης πράξεων των οποίων τα κίνητρα είναι εχθρικά σε κάθε έννοια συλλογικότητας.

Πάνω σ' αυτό, τα πολλά λόγια είναι φτώχεια. Πρώτον: Όλοι όσοι θεωρούν την οποιαδήποτε κλοπή σαν επαναστατική πράξη είναι επικίνδυνοι. **Το μόνο επαναστατικό είναι η συλλογική ιδιοποίηση-απαλλοτρίωση των υλικών μέσων ως αξιών χρήσης.** Αυτό είναι που μπορεί και πρέπει να μας κάνει ενάντιους στο κράτος και στο κεφάλαιο (που σημειωτέον είναι οι μεγαλύτεροι κλέφτες, χωρίς επανάσταση).

Το ιδιωτικό ή παρείσιτο «καβάζωμα» που θα ικανοποιήσει τις ανάγκες επιβίωσης των οποίων για τα επόμενα χρόνια, καθώς μάλιστα γίνεται στις πλάτες των υπόλοιπων (οι «μαλάκες» της ιστορίας...) είναι η πωσώπλατη μαχαίρα των «έξυπνων» και η πιο θετική της συνεισφορά στην κοουλτούρα της ιδιωτικής κατανάλωσης. **KAM-MIA ANOXH** στους πλατισταυλόγους: είναι η καρικατούρα των αφεντικών.

Και επειδή ορισμένοι θα ξενίσουν, αναφέρω ένα μονάχα παράδειγμα-επιχείρημα: οι «έξυπνοι» που βούτηξαν νωρίς-νωρίς ορισμένα μέσα-εργαλεία (με οποιοδήποτε πρόσχημα) στέρησαν από την κατάληψη σαν συλλογικό γεγονός τη δυνατότητα να τα χρησιμοποιήσει για τους σκοπούς της... αυτό και μόνο δείχνει την πραγματική μας αντίθεση...

Δεύτερον: Όσοι θεωρούν τις οποιαδήποτε καταστροφές σαν πράξη αντίστασης, είναι επικίνδυνοι. Πέρα από τις αναπόφευκτες ζημιές, η εσκεμμένη καταστροφικότητα που δεν μπορεί να ξεχωρίσει το πραγματικό εχθρικό από το απλώς αδιάφορο, είναι επικίνδυνη. **Η έλλειψη συνείδησης είναι ο εχθρός μας, αυτό φωνάζουμε σε όλους τους τόνους.** Ε λοιπόν, η έλλειψη συνείδησης (συνά λόγω ντάγκλας) για το τι είναι τι, ποιο έχει σημασία να καταστροφεί —έστω συμβολικά— και τι είναι «ξεκάθλωμα», είναι ο εσωτερικός εχθρός.

Επειδή και εδώ θα ξενίσουν μερικοί, ένα μονάχα παράδειγμα-επιχείρημα: αν κάθε καταστροφή-ξεκάθλωμα είναι ανεκτή (ή, μήπως, επιθυμητή;) για ποιο λόγο θα έπρεπε να σταματήσουμε εκείνον ή εκείνους που χάλασαν το τελευταίο σε λειτουργία φωτοτυπικό και μαζί τα πρωτότυπα όλων των προκηρύξεων; Για ποιο λόγο θα έπρεπε να σταματήσουμε εκείνον ή εκείνους που αποπειράθηκαν να βάλουν φωτιά στο Πολυτεχνείο; **KAMMIA ANOXH** στους χωρίς συνείδηση καταστροφέες — είναι η πρωτοπορία της υποταγής...

— Περί βίας, συγκρούσεων κ.λπ. κ.λπ.

Κρατική βία, τρομοκρατία και καταστολή δεν είναι μονάχα (και προς το παρόν δεν είναι κυρίως) η παρουσία και η δράση της αστυνομίας στους κοινωνικούς αγώνες, έστω κι αν αυτή μας «μεταχειρίζεται» στο τέλος. Ανάλογα, επαναστατική βία, σύγκρουση κ.λπ. δεν είναι μόνο ο τρόπος που αντιμετωπίζουμε τους μπάτσους. Αυτό δεν είναι θεωρητική υπόθεση, είναι απλή καθημερινή εμπειρία: η βία της καπιταλιστικής μηχανής επάνω μας έχει πάρα πολλές μορφές και μεθοδεύσεις.

Οι κοινωνικές ομάδες, τα άτομα ή οι τάξεις που είτε συμβολικά είτε κυριολεκτικά αντιστέκονται, δεν ζουν με το φόβο του μπάτσου που γονατίζει και σημαδεύει. Αντίθετα, ζουν, κι εμείς μαζί, κάτω από έναν άλλο, λεπτό και γενικευμένο φόβο: το φόβο που λέγεται **NO FUTURE** έξω ή ενάντια στο κεφάλαιο. Είναι αυτό που στα ελληνικά λέγεται (διαρκώς): **ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΙΠΟΤΑ.**

Η τρομοκρατία του σύγχρονου καπιταλιστικού σχεδίου δεν υλοποιείται —παρά μόνο οριακά— από την αστυνομία. Υλοποιείται όμως από τη γενική ιδεολογική ισχύ του μη-μέλλοντος έξω και ενάντια στους νόμους του εμπορεύματος. Αυτή είναι η βία τους...

Λοιπόν: παρότι έχουμε πολλές φορές εμπλακεί σε συγκρούσεις με τους μπάτσους, παρότι στο μέλλον θα χρειαστεί να το κάνουμε αρκετές φορές ακόμα, δεν είναι αυτή η σύγκρουση ο στόχος μας —ούτε καν το πιο πρόσφορο σ' εμάς μέσο! Αντίθετα, η πιο σημαντική, η πιο βαθιά και, στην ουσία της, η πιο βίαιη σύγκρουση που μπορούμε να καλλιεργήσουμε είναι η σύγκρουση των «ρεαλιστικών» ουτοπιών μας για την κοινωνία με την καπιταλιστική πραγματικότητα και το μέλλον που μηχανεύεται.

Η μεγαλύτερη σύγκρουση που πρέπει να ετοιμάσουμε, δεν είναι αυτή των μπουκαλιών μας ενάντια στα δακρυγόνα τους — αυτό θα το κάνουμε έτσι κι αλλιώς, παντού και πάντα όπου χρειάζεται. Η μεγαλύτερη σύγκρουση που πρέπει και μπορούμε να ετοιμάσουμε είναι αυτή ανάμεσα στις επιθυμίες μας και στην «οικονομία» της στέρησης, είναι η σύγκρουση ανάμεσα στην κοινωνική δικαιοσύνη μας και την αντικοινωνική αδικία τους, είναι η σύγκρουση ανάμεσα στις επιδιώξεις μας και στην απελπισία που μας προτείνουν...

Αν δεν έχουμε τα πρώτα, κι αν δεν ξέρουμε να τα αξιοποιήσουμε, κανένα βενζινάδικο δεν θα μας γλιτώσει... κι αν μια νύχτα κάθε τόσο ξεκαθλώνουμε με αυτόν και μόνο τον τρόπο, τότε οι έρωτές μας είναι φτωχοί και τέτοιοι θα μείνουν...

β) Ομάδες και οργανώσεις, που προϋπήρχαν της κατάληψης, απέτυχαν όχι μόνο να ηγεμονεύσουν αλλά ακόμα και να παράγουν ένα επεξεργασμένο σχέδιο για την εξέλιξη των γεγονότων, ανώτερο ποιοτικά από τον μέσο όρο λόγου και θεωρήσης των συνελεύσεων. Οι «παράδοσιακές» πολιτικές η/και ιδεολογικές συγκροτήσεις αφινιδιάστηκαν, όπως ακριβώς λιγότερο ή περισσότερο όλοι μας και υπάρχουν σοβαροί λόγοι γι' αυτό. Κανονικά, μερικές ακροαριστερές όπως και μερικές αναρχικές βεβαιότητες θα έπρεπε να μπουν σε σοβαρή κρίση...

γ) Οι κατασταλτικές δραστηριότητες του κράτους, η δράση της αστυνομίας κυρίως, αν και παρούσες συχνά-πυκνά, δεν έχουν ακόμα εκείνη την ένταση και την ομοιομορφία που θα διευκόλυνε την κοινωνική αλληλεγγύη με κέντρο την αντιμετώπισή της. Ας μην πηγαίνουμε μακριά: οι απεργοί της Τράπεζας Πίστωσης έτρωγαν καθημερινά ξύλο, και είναι αμφίβολο αν τους συμπαράσταθηκαν πρακτικά ακόμα και οι ίδιοι οι «συνάδελφοί» τους των άλλων τραπεζών. Άρα, η πρόθεση «γενική εξέγερση» με σημείο σύγκλισης την αθώωση του Μελίστα, όσο και αν είναι ηθικά (και πολιτικά) νόμιμη, έχει προς το παρόν όρια.

Όμως κάτι τέτοιο δεν σημαίνει πως δεν υπάρχουν —ή δεν πρόκειται να υπάρξουν— άλλες εστίες κοινωνικής αντιπολίτευσης, λιγότερο προνομιακές ίσως για εμάς, που θα πετύχουν όμως τη σύνθεση των διάσπαρτων κοινωνικών αγώνων.

δ) Αυτή η προοπτική, αν και δεν μπορεί να σχεδιαστεί με την ακρίβεια μηχανής, είναι σίγουρο επίσης ότι δεν θα υπάρξει αυθόρμητα —έτσι, όπως αυθόρμητα έγινε η κατάληψη του Πολυτεχνείου (γιατί οι ελλείψεις μας εκεί, δεν ήταν έλλειψη αυθορμητισμού αλλά το όριο του).

Με άλλα λόγια, η εξεγερσιακή προοπτική δεν είναι μια υπόθεση που «αν είναι να 'ρθει, θε' να 'ρθει, αλλιώς θα προσπεράσει». Η επίγνωση και η εμπειρία ότι σ' αυτήν την κοινωνία κάτι τρέχει, αυτή η επίγνωση και αυτή η εμπειρία που έδωσαν έναν προσανατολισμό στις επιλογές μας και μας έκαναν περισσότερο σίγουρους και λιγότερο φοβισμένους γι' αυτές, επιδέχονται περισσότερη ανά-λυση.

ε) Η επικαιρότητα της απείθειας, της ανυπακοής, των δυναμικών αντιρρήσεων και, για να πάμε ακόμα πιο μακριά, η επικαιρότητα τοπικών ή γενικών εξεγέρσεων και αναμετρήσεων, δεν κρίνεται από το πόσο καλά θα μιλήσει γι' αυτές ο Τύπος, ούτε επίσης μόνο από το πόσους τόνους προκηρύξεων θα βγάλουμε —ούτε, τέλος, από το πόσα μπουκάλια ρίξαμε ή έχουμε έτοιμα να ρίξουμε. Οι αντιθέσεις παράγονται μέσα στην κοινωνία, και εκδηλώνονται μέσα στην κοινωνία ακριβώς επειδή εκεί επιτίθενται διαρκώς το κράτος και το κεφάλαιο —κι αυτά τα τελευταία εξάλλου δεν είναι μια μάζα γυαλιών (βιτρίνες) και χαρτιών (φράγκα) είναι κοινωνικές σχέσεις μεσολαβημένες από...

Γι' αυτό, λοιπόν, η επιτυχία της κατάληψης του Πολυτεχνείου, η δυνατότητά της να είναι (να ήταν) η αρχή, βρίσκεται εκεί: στο κατά πόσον, βάζοντας εμπειρικά ή διαισθητικά, πρόχειρα ή σοβαρά, εγκεφαλικά ή συναισθηματικά το πρόταγμα «άνοιγμα στην κοινωνία», κρατάμε, τουλάχιστον για εμάς, το δρόμο ανοιχτό να (ξανα)ασχοληθούμε, στο φως των πιο «κακών» προθέσεών μας, με αυτήν την (επίτηδες) παραμελημένη διάστασή μας: την κοινωνική, στην καπιταλιστική Ελλάδα της δεκαετίας του '90...

μεγάλα λογία
και μικρές καρδιές

✓ (η, οι εκτροχες
υπερανω όλων...)

ΨΗΦΙΣΜΑ

...Και ο χορός της παροχής ασυλίας στους δολοφόνους αστυνομικούς καλά κρατεί. Είτε μονοκομματικός, είτε οικουμενικός. Οι δολοφόνοι αστυνομικοί του Κουμή και της Κανελλοπούλου δεν βρέθηκαν ποτέ. Ο δολοφόνος του εργάτη Μαυροειδή το ίδιο.

Και τώρα ο δολοφόνος του δεκαπεντάχρονου μαθητή Μιχάλη Κατεζά παραδίδεται λευκός στην κοινωνία μετά την αθωωτική απόφαση του δικαστηρίου.

Ενώ η μορφή του δεκαπεντάχρονου Μιχάλη είναι ακόμα χαραγμένη στη μνήμη μας, ενώ το αίμα του είναι ακόμα νωπό στην άσφαλτο της Στουρνάρη, η αθωωτική απόφαση για το δολοφόνο Μελίστα από τους διεφθαρμένους λειτουργούς μιας κατ' όνομα «δικαιοσύνης» αποτελεί την ουσιαστική αποπαινώση του δικαιώματος των οрдών της κρατικής καταστολής στη δολοφονία.

Η αθώωση του Μελίστα είναι μια κατά μέτωπο επίθεση ενάντια σε κάθε κοινωνικό κίνημα, ενάντια σε κάθε κοινωνική διεκδίκηση και αποδεικνύει ότι η οικουμενική προωθεί τη συνάντηση στην καταστολή.

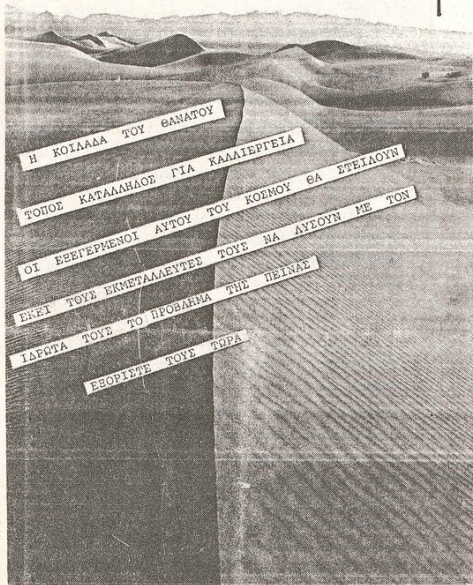
Πέρα από τα οποιαδήποτε φληναφήματα περί της δήθεν ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης, είναι τεράστια η ευθύνη της κυβέρνησης και των υπουργών Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης που μεθόδευαν την απόκρυψη στοιχείων της δικογραφίας, συντείνοντας μ' αυτό τον τρόπο στην αποτροπή αθωωτικής απόφασης, χωρίς τώρα να έχουν την στοιχειώδη ευθιξία να παραιτηθούν.

Είμαστε αποφασισμένοι να αγωνιστούμε για να μην περάσει η ασυλία των δολοφόνων των κατασταλτικών μηχανισμών.

- ΝΑ ΤΙΜΩΡΗΘΟΥΝ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ
- ΝΑ ΑΦΟΠΛΙΣΤΕΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
- ΝΑ ΔΙΑΛΥΘΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΑ

ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟΙ
Ομοσπονδία Οικολογικών
και Εναλλακτικών Οργανώσεων

Εγκρίθηκε στην 3η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη
Αθήνα, 27/1/90

ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΜΑΣ... ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣΗ!

Να λοιπόν που φοιτητές, μαθητές, νέοι εργαζόμενοι, αρχίζουν να σπάνε τα «όρια της οικουμενικής συναίνεσης», να βγαίνουν έξω από τα «συμφωνημένα πλαίσια» της οικουμενικής συντηρητικής πολιτικής.

● Εντυπωσιακή η ανταπόκριση των φοιτητών της Αθήνας στο κάλεσμα πρότασης της ΕΦΕΕ για τριήμερη κατάληψη των σχολών, παρά την συκοφαντία και την κινδυνολογία του τύπου.

● Πλημμύρισε το κέντρο της Αθήνας τη Δευτέρα το βράδυ, με τη συμμετοχή χιλιάδων νέων, στην μεγαλύτερη διαδήλωση της χρονιάς, κόντρα στην προκλητική «χονδροπεταία» του επίσημου πολιτικού κόσμου.

● Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά το «κακό» εξαπλώνεται. 15χρονα παιδιά καταλαμβάνουν τα σχολεία τους. 40 ΤΕΛ σε Αθήνα-Πειραιά είναι κατελλημένα αυτή τη στιγμή.

Η «εν ψυχρώ» αθώωση μιας «εν ψυχρώ» δολοφονίας εξοργίζει τη νέα γενιά. Γιατί πίσω απ' αυτήν βλέπει τον κυνισμό μιας κοινωνίας που θέλει να καταστείλει κάθε διεκδίκηση δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων της νεολαίας.

Η «οικουμενική» αγωγή να στραγγίσει την φοιτητική πρωτοβουλία ενάντια στον αυταρχισμό.

Συνάδελφοι,
Δεν θέλουν να «συγχωρέσουν» την αντίστασή μας. Φοβούνται τη δύναμή μας, την αλληλεγγύη μας. Και τι δεν είδαμε, διαβάσαμε και ακούσαμε μετά την πρωτοβουλία της ΕΦΕΕ ενάντια στην αθώωση του Μελίστα.

● Ο Μητσοτάκης, ο Παπανδρέου κάνουν προκλητικές δηλώσεις ενάντια στις κινητοποιήσεις των φοιτητών.

● Ο Συνασπισμός με ανακοίνωσή του μιλάει για «μικροομάδες» που διαλύουν τις σχολές.

● ΔΑΠ και ΠΑΣΠ εξαπολύουν πόλεμο ενάντια στο Κ.Σ. της ΕΦΕΕ, καλούν ανοιχτά σε απεργοσπασία.

● Ο κτηρινισμός δίνει και παίρνει. «Φασίστες», «άγριοι», «αναρχικοί», «τυχοδιώκτες», μέχρι και... «φιλότουρκου» χαρακτηρίζονται όλοι οι φοιτητές που επιμένουν να διατηρούν δημοκρατικές ευαισθησίες και αγωνιστικές διαθέσεις.

Γιατί όλη αυτή η επίθεση; Γιατί όλο αυτό το άγχος; Μήπως παραδέχονται την ενοχή τους για τον αυταρχισμό; Γιατί φοβούνται την νεολαιίστικη διαμαρτυρία; Μήπως παραδέχονται ότι στα σίγουρα θα βρεθεί αντιμετώπιση με την συντηρητική πολιτική;

Να αντισταθούμε στην χυδαία υποκρισία και τον εκβιασμό!

Ανησύχησαν λένε για τις σχολές, για τα διαγωνίσματα των φοιτητών, για τις σπουδές. Τι ευαίσθητοι άνθρωποι! Πόσο ενδιαφέρονται για τους φοιτητές, τη μόρφωσή τους!

Πόσο φτηνοί όμως αποδεικνύονται! Καϊνώνεται ο δολοφόνος ενός 15χρονου και δεν νοιάθουν καμιά πολιτική ευθύνη, κανένα ενδιαφέρον, καμιά ευαισθησία...

Πόσο υποκριτές αποδεικνύονται! Ποιο είναι το ενδιαφέρον τους για τις σπουδές;

Αυτοί δεν ανήγγειλαν στη Βουλή την ιδιωτικοποίηση της Ανώτατης Εκπαίδευσης;

Αυτοί δεν ετοιμάζουν νομοσχέδιο για την πλήρη κατάργηση των συγγραμμάτων;

Αυτοί δεν πάγωσαν τις δαπάνες για την Παιδεία, καταδικάζοντας τις προπτυχιακές σπουδές σε δραματική υποβάθμιση;

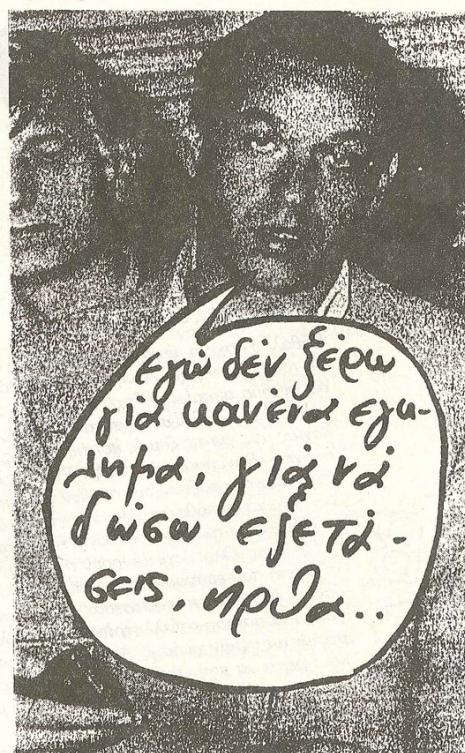
Αυτοί δεν είναι που αρνούνται την ολοκληρωμένη κάλυψη των μορφωτικών δικαιωμάτων των φοιτητών, υποτάσσοντάς τα στα όρια των απαιτήσεων της ΕΟΚ και των αναγκών του μεγάλου κεφαλαίου;

Αυτοί που με την πολιτική τους στερούν τη μόρφωση, που κηρύττουν παράνομους τους αγώνες για τα μορφωτικά δικαιώματα, δεν έχουν δικαίωμα να μιλάνε για τα συμφέροντα των φοιτητών!

Παράλληλα, αποδεικνύονται αρκετά κυνικοί! «Τι θα κάνουν οι φοιτητές, πόσο θα συνεχίσουν; Είναι στριμωγμένοι από τις εξετάσεις...», σκέφτονται χαιρέκακα και κυνικά.

Μπορούμε να αντισταθούμε και στην υποκρισία και στον κυνισμό. Όχι μόνο γιατί είμαστε αξιοπρεπείς άνθρωποι... Αλλά γιατί ξέρουμε πως ο αυταρχισμός, η συκοφάντηση δεν είναι «βίτσιο» των καθεστωτικών δυνάμεων απλώς, αλλά μέ-

Βαλτε τα Πίετωλια

670 Κωλο 6ος

σο για να περάσει μια συντηρητική πολιτική που στερεί μορφωτικά και δημοκρατικά δικαιώματα.

Το όχι στον αυταρχισμό σημαίνει το ναι στον αγώνα για τα δικαιώματα ενάντια στην συντηρητική πολιτική!

Αν καταφέρουν να σπάσουν την ενότητά μας, στην αλληλεγγύη μας, τη διάθεσή μας για αγώνα, οι σπουδές και η ζωή μας θα χειροτερεύει. Δεν πρέπει να πούμε ναι στη λιτότητα, την υποβάθμιση των μορφωτικών δικαιωμάτων, τις ιδιωτικοποιήσεις, τον καθημερινό αυταρχισμό. Δεν πρέπει να αναγνωρίσουμε το δικαίωμα στα κόμματα και τις παρατάξεις να υπαγορεύουν τις θελήσεις και τις διαθέσεις μας.

Η Πανσπουδαστική σ.κ. προτείνει:

● Μαζική συμμετοχή στις γενικές συνελεύσεις των συλλόγων που γίνονται Τρίτη-Πέμπτη.

● Να πούμε όχι στην απεργοσπασία! Δεν θα ζητήσουμε συγγνώμη στον Ζολώτα, τον Παπανδρέου και τον Μητσοτάκη για την αντίστασή μας στον αυταρχισμό. Να στηρίξουμε την πρόταση της ΕΦΕΕ για κινητοποίηση και την Πέμπτη. Να συμμετέχουμε όλοι στη συνουσία στα Προπύλαια (Β. Παπακωνσταντίνου, Χ. Κατσιμάζας, Θ. Μικρούτσικος). Στη διαδήλωση μετά στο Υπουργείο Δικαιοσύνης.

● Να συζητήσουμε δρόμους κλιμάκωσης και συντονισμού της πάλης ενάντια στον αυταρχισμό, κύρια με τους μαθητές που έρρεχκόνονται. Στην Πάτρα, στα Γιάννενα, στην Ξάνθη, στο Ρέθυμνο, στη Θεσσαλονίκη βρίσκονται στον ίδιο δρόμο...

- ΝΑ ΕΠΑΝΑΛΗΦΤΕΙ Η ΔΙΚΗ ΜΕΛΙΣΤΑ
- ΝΑ ΠΑΡΑΙΤΗΘΟΥΝ ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
- ΝΑ ΔΙΑΛΥΘΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤ-ΜΕΑ

Πανσπουδαστική σ.κ.

31/1/90

14/205 + -

ΑΝΟΙΓΟΥΜΕ ΞΙ ΑΝΟΙΓΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΓΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ; (παλιές και νέες υποθέσεις)

Αν υπάρχει κάτι που αξίζει να διερευνηθεί με υλικό την εμπειρία της κατάληψης του Πολυτεχνείου, αυτό θα πρέπει να είναι η αξιοπιστία μας κοινωνικά.

Αυτό αφορά κυρίως το πρόταγμα «άνοιγμα στην κοινωνία», της συγκεκριμένης διαμαρτυρίας (μας) — ένα πρόταγμα, που στην γενικότητά του, είναι παλιά κληρονομιά του «χώρου» και έχει γίνει έδαφος σοβαρών συγκρούσεων και κοινό επιχείρημα για εντελώς αντιδιαμετρικές επιλογές.

Η συγκεκριμενοποίηση του προτάγματος αυτού από την κατάληψη οδήγησε στο να εντοπιστούν τέσσερις κοινωνικές «κατηγορίες» που θα έπρεπε να προσεγγιστούν: οι μαθητές, οι φοιτητές, οι εργαζόμενοι και ακόμα οι χούλιγκανς.

Οι τρεις πρώτες κατηγορίες-κοινωνικοί χώροι, έμειναν σταθερά, τουλάχιστον στα λόγια, και μέχρι το τέλος χώροι-αναφορές* και γι' αυτό δικαιούμαστε εκ των υστέρων να ελέγχουμε τη σημασία αυτής της ελλογής. Να την ελέγχουμε όχι από την πλευρά των «πρακτικών» ελλείψεων και παραλείψεων που έφεραν —ή δεν έφεραν— αποτελέσματα, αλλά από τη μεριά της θεωρητικής σύλληψης σύμφωνα με την οποία το «άνοιγμα στην κοινωνία» είναι επιθυμητό ή αυτονόητο να εστιάζει, να εννοεί, μια κοινωνία μαθητών, φοιτητών και εργαζόμενων, έτσι, γενικά. Και δεν υπάρχει καλύτερο πεδίο για έναν τέτοιο έλεγχο από το να δούμε αν και πώς η ίδια η κοινωνία της κατάληψης είχε αυτές τις αναφορές για τον εαυτό της.

Το ερώτημα μπαίνει κάπως έτσι: κατά πόσο οι αναφορές σε μαθητές, σε φοιτητές και σε εργαζόμενους αντιστοιχούσαν πράγματι στα υποκείμενα της κατάληψης (και όχι τυπικά), κατά πόσο «κάλυπταν» ή «περιείχαν» αυτές οι κατηγορίες την κοινωνική υποκειμενικότητα της πλειοψηφίας —έστω— των ανθρώπων που είχαν κάποια συμμετοχή στην κατάληψη.

Αφού ξεκαθαρίσουμε πως με αυτό το «κοινωνική υποκειμενικότητα» εννοούμε τον τρόπο με τον οποίο ο καθένας, η καθεμία θεωρεί εαυτόν-ήν σαν μέρος μιας (οποιασδήποτε) κοινωνικής (όχι πολιτικής, όχι ιδεολογικής) κατηγορίας, ξαναδιατυπώνουμε το ερώτημα: αυτές οι τρεις-τέσσερις χιλιάδες άνθρωποι που πέρασαν από την κατάληψη, ένας ένας χωριστά και όλοι μαζί, θεώρησαν εαυτούς κάτι από αυτά τα τρία (ή μαθητές, ή φοιτητές, ή εργαζόμενους); Οι αντιπαλότητες στο κράτος που εξέφρασαν (όσοι-ες τις εξέφρασαν), οι ανάγκες και οι επιθυμίες που ήλπιαν (όσοι-ες ήλπιαν) να συγχωνευτούν στην κατάληψη προέρχονταν από μια των τριών θέση; Αποδεχόνταν κάποιο από τα τρία δηλούμενα χαρακτηριστικά (και πώς;) σαν **μείζον** σημαντικό της συμπεριφοράς και της δράσης τους στην κατάληψη;

Η πρώτη απάντηση έρχεται από τους μαθητές της κατάληψης: στην πλειοψηφία τους αντέδρασαν και έδρασαν ακριβώς σαν μαθητές. Δηλαδή, μετέφεραν τον αγώνα στα σχολεία τους, όπου μάλιστα δεν υπήρχαν καθόλου ευνοϊκές συνθήκες για τους περισσότερους. Αυτό είναι μια ένδειξη (αν όχι απόδειξη) πως αυτοί οι μαθητές, πράγματι εννοούν τα σχολεία σαν τον **κοινωνικό τους χώρο**.

Η αντίθετη απάντηση έρχεται από τους εργαζόμενους, που συμμετείχαν στην κατάληψη. Αν και αριθμητικά πολλοί περισσότεροι από τους μαθητές, στην πλειοψηφία τους δεν μετέφεραν τον αγώνα πουθενά, και πάντως όχι στους τόπους δουλειάς τους* — ένδειξη (αν όχι απόδειξη) πως πέρα από τους οποιοσδήποτε συσχετισμούς, η κατηγορία «εργαζόμενοι» για τους ίδιους τους εργαζόμενους της κατάληψης **συνιστά μάλλον κοινωνιολογικό προσδιορισμό, παρά κοινωνικό υποκείμενο**. Κάτι ανάλογο (με κάποιες ιδιαιτερότητες), έγινε και με τους φοιτητές.

Υπάρχουν δύο πιθανές εξηγήσεις γι' αυτό που στη διάρκεια της κατάληψης φάνηκε σαν αδράνεια, ή πρακτική αδυναμία —δύο πιθανές εξηγήσεις που δεν αποκλείεται να είναι δυο πλευρές ενός νομίσματος. Όπως και να έχει, εντελώς επιγραμματικά: είτε η **υποκειμενικότητα** των εργαζόμενων που συμμετείχαν στην κατάληψη **δεν αντιστοιχεί** στα «υλικά» τους δεδομένα (στο γεγονός δηλαδή πως δουλεύουν, είναι εκμεταλλεμένοι κλπ.) αλλά συγκροτείται με άλλα δεδομένα, είτε οι **χώροι εργασίας (τους) είναι τόσο κατακεραματισμένοι** που δεν μπορεί να προκύψει μέσα από αυτούς, συλλογικός αγώνας*.

Και στις δύο περιπτώσεις (που θα ερμηνευτούν πιο κάτω) μια αντίφα-

ση που δημιουργήθηκε στην κατάληψη ήταν αυτή: από τη μια **καλούσαμε τους εργαζόμενους** σε αντίσταση, από την άλλη (δεν θέλαμε ή δεν μπορούσαμε), **να δράσουμε σαν εργαζόμενοι**. Η συνέπεια αυτής της αντίφασης είναι πως αν η έκκληση, η αναφορά, στους εργαζόμενους δε γίνεται από συγκεκριμένη (και προφανώς ανάλογη) κοινωνική θέση, γίνεται αλλοιώσιμη: είναι έκκληση **εργασιτών**. Και το «πρόβλημα» του εργατισμού είναι πως δεν αποτελεί υποκειμενική έκφραση αντίθεσης των εργαζόμενων στο κεφάλαιο, αλλά πολιτική θεωρία (ή και ιδεολογία) για την εργασία και τους εργαζόμενους. Μήπως, λοιπόν, αυτές οι εκκλήσεις (γενικά πια) σε φοιτητές, σε μαθητές και σε εργαζόμενους έγιναν πράγματι από θέσεις «εξωτερικές» ως προς αυτούς, με βάση την (όχι ρητή) θεώρηση μιας (λίγο ή πολύ) εξουσιαστικής «πρωτοπορίας» —ένα κόμμα νέου τύπου— και μάλιστα με τέτοιο τρόπο, ώστε αυτή η θεώρηση να μη μπορεί να ελεγχθεί και να διορθωθεί με βάση τα δεδομένα;

Γιατί η «πεποίθησή» της κοινωνίας-της-κατάληψης, πως η κοινωνία-γενικά (δηλαδή, η κοινωνία-απ' έξω) οικοδομείται από τρεις μεγάλες κατηγορίες (μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενους) που δεν ήταν απαραίτητο να επαληθεύεται στην ίδια, είναι ύποπτη —τουλάχιστον είναι ύποπτη σαν **ιδεολογία**. Και αυτό θα ήταν αρκετό (αν και όχι δίκαιο) για να εξηγήσει τις αποτυχίες της κατάληψης...

Γυρνώντας, λοιπόν, στην αρχική υπόθεση, ότι υπάρχουν δηλαδή δύο πιθανές εξηγήσεις (είτε η «υποκειμενικότητά» μας, είτε κάποια «αντικειμενικά» δεδομένα...), θα προσπαθήσουμε πιο κάτω να αποδείξουμε έμμεσα αλλά καθαρά, πως η κοινωνία-της-κατάληψης (αλλοιώς «χώρος») ήταν και είναι πάντα μέσα στην κοινωνία, από κάποιες απόψεις ακριβώς στο κέντρο, πως αυτή είναι η μοναδική της αξία, **και πως γι' αυτό δεν χρειάζεται ένα μαγικό «άνοιγμα» σε μια φανταστική εξωτερικότητα (κοινωνία), αλλά ένα συνειδητό άνοιγμα αισθήσεων, αντιλήψεων και κουλτούρας στις πραγματικές κοινωνικές μας παράμετρους**.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ (και ιστορικά αναγκαίες) ΠΑΡΕΝΘΕΣΕΙΣ

α) Υποκειμενικότητες: μικρές, πικρές διηγήσεις

Εκείνο που σίγουρα κουβαλάμε και μας εμποδίζει είναι οι ηρωικές αλλά ανορθολογικές εμπειρίες της προηγούμενης δεκαετίας (τουλάχιστον), όταν μετά από μερικά χρόνια έντονων αγώνων με κοινωνικά χαρακτηριστικά (σε εργοστάσια, σε γειτονίες, σε πανεπιστήμια, σε σχολεία, στους δρόμους αυτής της πόλης και μερικών ακόμα) το κεφάλαιο εξαπέλυσε —ή ολοκλήρωσε— την μεγάλη, σοσιαλιστική (=κοινωνική) αντεπίθεσή του. Χωρίς να μπούμε σε εκτενή ανάλυση, οι όροι αυτής της επίθεσης δεν ήταν στρατιωτικοί (αν και «χρηιάστηκαν» μερικοί νεκροί), όσο κυρίως οικονομικοί, πολιτικοί, ιδεολογικοί. Και στόχοι της, επίσης χωρίς να προχωρήσουμε σε ειδική αναφορά, ήταν αφενός μεν κοινωνικοί χώροι με πλεοψηφικές πρακτικές αντιστάσεων, αφετέρου η παραπέρα καπιταλιστικοποίηση της κοινωνίας — αυτό που λέγεται «συνολική υπαγωγή της κοινωνίας στο κεφάλαιο».

Στις αρχές και στα μέσα της δεκαετίας, και αφού οι εργαζόμενοι και οι φοιτητές «ησύχασαν», αφού τα εργοστάσια, οι υπηρεσίες, τα χωράφια και τα πανεπιστήμια «ησύχασαν», άρχισαν σιγά σιγά να ουρλιάζουν οι πλατείες! Και γύρω απ' αυτές έγιναν μερικές μάχες που —φυσιολογικά— χάθηκαν. Ο πόλεμος, όμως, χάθηκε τότε, επειδή δεν έγινε γρήγορα κατανοητό ότι αυτό που μας συνέβαινε στις πλατείες ήταν (ή θα μπορούσε να γίνει) ένας καινούργιος κοινωνικός αγώνας: **αφού το εμπόρευμα είχε επεκταθεί ραγδαία στους χώρους και τις σχέσεις της νεολαϊστικής διασκέδασης, αφού η ίδια η νεολαία «έμπαινε» σαν κοινωνική κατηγορία στο κεφάλαιο βασικά μέσω της κατανάλωσης, αφού αυτό που λέγεται «αναπαραγωγή» της εργατικής δύναμης (δηλαδή ο «ελεύθερος χρόνος») δεχόταν μια ακόμα καπιταλιστική επίθεση, αφού η οικογένεια έπαιζε πάντα τον ρόλο της στη συντηρητική διαπαιδαγώγηση (την εκπαίδευση στις καπιταλιστικές «αξίες»).** Γιατί

* Αφήνουμε στην άκρη το πρόβλημα, αν ζητήματα καταστολής είναι προνομικά για να προσεγγίσουν εργαζόμενοι εργαζόμενους. Το αφήνουμε επειδή από τους ίδιους τους εργαζόμενους της κατάληψης δεν διατυπώθηκε καμιά επιφύλαξη γι' αυτό.

* υπάρχει και μια τρίτη εκδοχή: πως όλοι οι «εργαζόμενοι» της κατάληψης είναι ή αφεντικά ή κλέφτες... κάτι που βέβαια δεν ισχύει...

αυτό που γινόταν στις πλατείες με μπροστάρηδες δεκαπεντάχρονους πιτσιρικάδες ήταν, χωρίς να το ξέρουν, η συνέχεια της ταξικής πάλης στις νέες συνθήκες.

Δεν έγινε ακόμα κατανοητό τότε, πώς τα μαρτάκια που ξεφύτρωναν σαν μανιτάρια ή μετακόμιζαν σαν μπουλούκι, τα είδη μόδας, οι «κυριλέ» συμπεριφορές, τα κόμικς περιοδικά, [που από αντεργκράουντ εκδόσεις αντικουλτούρας έγιναν ευαγγέλια σεξισμού και θεαματικής βίας — το **κοινωνικό** (καπιταλιστικό) υφυπουργείο Νέας Γενιάς], η «αναγνώριση» και μετά η υπερ-εμπορευματοποίηση στην Ελλάδα της ροκ μουσικής, οι τιμές των παπιών και των μηχανών, και άλλα πολλά **ήταν στοιχεία της, με οικονομικούς και κοινωνικούς όρους, επίθεσης του κεφαλαίου στην κοινωνία: στη νεολαία της για την ακρίβεια, ως σημερινών καταναλωτών αυριανών εργαζομένων.**

Δεν έγινε, τέλος, κατανοητό πως ο αλκοολισμός και παράλληλα η πρέζα, που έσκασαν μαζί και για πρώτη φορά μαζί το '79-'80, δεν ήταν «προσωπικά» ατυχήματα ή προσωπικές ευτυχίες λύσεις, αλλά **μέρος της ίδιας επίθεσης.**

Αντίθετα, εκείνα που έγιναν γενικά παραδεκτά (αφού καλλιεργήθηκαν κατάλληλα από «μέσα» και απ' «έξω») ήταν δύο πράγματα: πρώτον, πως οι πηγές της αντίθεσης δεν ήταν κοινωνικές (όπως τις περιγράψαμε πιο πριν) αλλά ιδεολογικές. Και δεύτερον, πως για όλα φταίνε οι μπάτσοι. Το πρώτο άφησε πίσω του τη χλιαρή πεποίθηση πως είμαστε εκτός κοινωνίας (και γι' αυτό ωραίοι...), λες και δεν τρώμε, δεν πίνουμε, δε διαβάζουμε, δε χέζουμε, δεν ερωτευόμαστε, δε μαλακιζόμαστε, δε μιλάμε, δεν πονάμε, όπως χιλιάδες άλλοι — καλώς ή κακώς. Το δεύτερο άφησε μια μόνιμη «ευαισθησία», ίσως και εργολαβίες, σε θέματα καταστολής, που καταλήγει συχνά να μην μπορεί να ξεχωρίσει τη σοβαρότητα και τις αιτίες των περιστάσεων... μια μπατσοκρατία, όχι πια στις πλατείες, αλλά στις σκέψεις, που θέλοντας και μη σεγοντάρει την ατομική ή παρείστικη μηδαμινότητά μας (και να σκεφτεί κανείς πως δεν ζούμε καν στη Γερμανία, στην Ιταλία, στη Γαλλία ή στην Αγγλία...)

Φαίνεται λοιπόν, από αυτή την σύντομη, μικρή-πικρή αναδρομή, πως οι διαπιστώσεις μας εναντίον της κοινωνίας — το ότι δεν καταλαβαίνει — ισχύουν και εναντίον μας. Τουλάχιστον από την ανάποδη αποδεικνύεται έτσι η κοινωνικότητά μας. Παρ' όλα αυτά εκείνο που δεν αποδείξαμε σ' εκείνους τους καιρούς είναι οι εξεγερσιακές μας υποκειμενικότητες με χαρακτήρες κοινωνικούς.

β) «Αντικειμενικότητες»: σύντομες υπενθυμίσεις

Τα στοιχεία καπιταλιστικής επίθεσης που αναφέρθηκαν πιο πριν ήταν βέβαια ένα μόνο μέρος της. Χρειάζεται, μήπως να θυμίσουμε ένα άλλο μέρος της, εξίσου βιώσιμο, και εξίσου σημαντικό;

Λοιπόν, στα μπάρ, στα εμπορικά, στα εστιατόρια, στις αφισκοκολλησεις, στις εξωτερικές δουλειές με μηχανάκι, στα φρούτα, στις περιστασιακές δουλειές που χρειάζονται χέρια, στις καλοκαιρινές «υπηρεσίες» τουρισμού, στις μικρές οικοδομές στην επαρχία, στις οικογενειακές επιχειρήσεις, στα μπέμπι σίτιν, στα βενζινάδικα, στις στατιστικές, στα συνεργεία, στα φαστφουντάδικα, σε όλες τις περιπτώσεις «αμιασής» εργασίας που θεωρείται εκπαίδευση (!) και προύπηρεσία (!), καθώς και σε μερικές εργασίες που σχετίζονται με νέες τεχνολογίες (φωτοσυνθέτριες, χειριστές κομπιούτερ σε μαγαζιά κλπ., κλπ.), σε ποιες λοιπόν από αυτές τις δουλειές, ειδικά οι νέοι-ες, οι καινούργιοι «εργαζόμενοι» έχουν δικαιώματα, και αν έχουν ποια είναι αυτά; Θα μπορούσαμε να κάνουμε έναν πολύ μακρύ κατάλογο της ΜΑΥΡΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ, σαν εργασίας που **μόνο** το αφεντικό κανονίζει, και καμιά διαπραγμάτευση δεν είναι δυνατή... αλλά το γεγονός είναι ένα:

Η καπιταλιστική επίθεση, είτε μέγα- είτε μικρο-, είναι μια επίθεση συσώρευσης. Και αυτή η επίθεση μπορεί να εξελίσσεται ομαλά όσο μικρότερη αντίσταση συναντάει. Μικρότερη αντίσταση για το κεφάλαιο εξασφαλίζεται με: κατακερματισμό της εργασίας — των αντίστοιχων κοινωνικών χώρων — **της ανάλογης κοινωνικής συνείδησης** διατήρηση μεν υψηλόμισθων εργαζομένων, αλλά και παράλληλη συμπίεση άλλων σε συνθήκες μαύρης εργασίας: ανεργία: αξιοποίηση των «φτηνότερων» ξένων εργατών με παράλληλη καλλιέργεια ρατσιστικών αντιλήψεων στους ντόπιους* απολύσεις και επαναπροσλήψεις με χειρότερους όρους·

* Άσχετα αν μεταφέρουν λογιστικά, η μια στην άλλη, «ελλείματα»...

χειροτέρευση των συνθηκών εργασίας· εμπορευματοποίηση της «αναπαραγωγής»· περικοπές σε επιδόματα και συντάξεις· εξαφάνιση δικαιωμάτων κατακτημένων· και... και... Τα τεράστια (δηλωμένα) κέρδη των βιομηχανιών και των δημόσιων υπηρεσιών* και ακόμα περισσότερο τα τεράστια (δηλωμένα) κέρδη μικρών εμπορικών, βιοτεχνικών, εταιριών παροχής υπηρεσιών κλπ., τέλος τα μεγάλα κέρδη επαγγελματιών όπως οι γιατροί, οι δικηγόροι, οι μηχανικοί κλπ., δείχνουν ακριβώς περί τίνος πρόκειται, ώστε να μη χρειάζεται να μιλήσουμε παραπάνω.

Αυτό που έχει σημασία να σημειώσουμε, επειδή ξεκινήσαμε κρίνοντας το προτάγμα «άνοιγμα στην κοινωνία» και ειδικά το «άνοιγμα στους εργαζομένους» στην αφετηρία τους, είναι πως:

- Η καπιταλιστική επίθεση στις αρχές αυτής της δεκαετίας ('80) τροποποίησε την ταξική σύνθεση στην κοινωνία.
- Μέσα σ' αυτή την «νέα» ταξική σύνθεση, μέσα στις «νέες» συνθήκες εκμετάλλευσης βρισκόμαστε πολύ περισσότερο από όσο νομίζουμε...
- Κατά συνέπεια οι αναφορές μας σε «εργαζομένους» πρέπει πριν απ' όλα να ξεκινάνε από τη σύνθεση της υποκειμενικότητάς μας στην εκμετάλλευση με το πραγματικό αντικειμενικό της πλέγμα.
- Από αυτή τη σύνθεση και μόνο προκύπτει (αξιόπιστα) η αναφορά σε εργαζομένους, και μάλιστα διόλου γενικά και αφηρημένα.

Αν γυρίσουμε τώρα, έχοντας υπόψη τα πιο πάνω, στο αρχικό ερώτημα που ήταν «κατά πόσο οι αναφορές σε μαθητές, φοιτητές και εργαζομένους... “κάλυπταν” ή περιείχαν την κοινωνική υποκειμενικότητα της πλειοψηφίας — έστω — των ανθρώπων που είχαν κάποια συμμετοχή στην κατάληψη» μπορούμε να το βελτιώσουμε ως εξής: **«Ποιες είναι οι πραγματικές κοινωνικές αντιθέσεις, στις οποίες συμμετείχαν με βάση τις ανάγκες και τις επιθυμίες της αυτοί οι τρεις-τέσσερις χιλιάδες ανθρώπων της κατάληψης του Πολυτεχνείου του '90; Ποιο είναι το ανταγωνιστικό τους στίγμα; Ποιοι είναι οι κοινοί τους τόποι; Πώς συντίθενται και σε ποιες αναφορές, σε ποια πράγματα; Και πηγαίνοντας ακόμα παραπέρα: πώς συντίθενται αυτά σε σχέδιο διαρκούς αγώνα;... πώς θ' αρχίσει η κατάληψη (όχι του Πολυτεχνείου, αλλά) της ζωής μας (αυτή δεν είναι που μας αμφισβητείται;), πώς θα γίνει ουσιαστική και μαζική αυτή η κατάληψη;**

Ήδη, ξεκινώντας από μερικά ερωτήματα «σε βάρος» μιας κατάληψης, που τέλειωσε, φτάσαμε σε μερικά ερωτήματα «υπέρ» μιας άλλης κατάληψης, διαφορετικής, όχι διαμαρτυρίας αλλά απαλλοτρίωσης, που ακόμα δεν ξεκίνησε.

Δε θα συνεχίσουμε για να δώσουμε απαντήσεις — που ίσως δεν χρειάζονται τώρα. Εξάλλου, **οι υποκειμενικότητες της κατάληψης του Πολυτεχνείου του '90 αντιστοιχούσαν μονάχα σ' αυτό το γεγονός.** Και, επειδή τυχαίνει να γνωρίζουμε, **είναι βέβαιο πως** αυτή η άλλη «κατάληψη» (οι απαντήσεις δηλαδή, στα ερωτήματα που διατυπώθηκαν μόλις πριν) **δε θα υπάρξουν από τους ίδιους ανθρώπους στο σύνολό τους.**

Κι αν όλα αυτά φάνηκαν πολύ θεωρητικά, και κουραστικά, θα μπορούσαν ίσως να παραληφθούν, σαν ανάλυση και μόνο, σ' αυτό το πραγματικό περιστατικό του οποίου η περιγραφή ακολουθεί — και το οποίο συμπυκνώνει όλα τα προηγούμενα, κι ακόμα...

Μια ομάδα μαθητών, κορίτσια και αγόρια, ετοιμάζει ένα πανό για συμμετοχή στην πορεία της ΕΦΕΕ. Επάνω γράφει ήδη **κατάληψη**, από κάτω **ενάντια**.

Εκεί, σ' αυτό το «ενάντια» έχει κολλήσει αυτός που γράφει... και γυρίζει ερωτηματικά προς τους υπόλοιπους που παρακολουθούν:

- Πείτε ρε... Ενάντια, ενάντια σε τι;
- Ενάντια στο κράτος (πετάγεται κάποιος).
- Ε! όχι, όχι (διαφωνίες). Αυτά τα λένε οι μεγάλοι (!!!)
- Ενάντια... χμ... ενάντια στην καταστολή! (άλλος).
- Έλα ρε! Όχι, όχι (πάλι διαφωνίες). Κι αυτά τα λένε οι μεγάλοι.
- Ενάντια στους SEX PISTOLS (πετάγεται τρίτος).
- Γέλια, χαβαλές.
- Ρε σε! Το βρήκα! Ενάντια στους γονείς μας, ρε!
- Ναι, ναι... (συμφωνία).

Το πανό αυτό γράφτηκε έτσι, κι έτσι συμμετείχε στην πορεία: **ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΜΑΣ.**

Λοιπόν, τι ήταν; Ήταν μια μικρή (ασήμαντη;) λεπτομέρεια στο χαμό εκείνων των ημερών ή ένα φλασάκι καθαρής συνείδησης μεταξύ κράτους και sex pistols, αλλα κυρίως μεταξύ του παρόντος και του μέλλοντός μας.

Υποστηρίζουμε το δεύτερο: η απάντησή τους ήταν **Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ.**